

Rose

Bakhasatang เขียน
เยฮิน แปะ SEIN วา

เจ้าของ
ดอกไม้ Owner of Rose
ดกาลัย

Rose

เจ้าทอง
ดอกไม้ 장미의 주인
Owner of Rose
กุหลาบ

Bakhasatang

เขียน

เยฮัน

แปล

นารายณ์ ดัชนีกราฟิกส์

เจ้าของดอกกุหลาบ

장미의 주인

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

장미의 주인

OWNER OF ROSE

Copyright © Bakhasatang, 2018 / Beyond

All rights reserved.

The Korean edition of the e-book was originally published by RIDI CORP., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with orangeD Co., Ltd. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7779-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุโขวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมมติ

บรรณาธิการ ศิริภัสสร ลิมนัน • บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญอมรรัตน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวัลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก กันติศา เพชรพรหมรักษ์

ออกแบบรูปแบบ สุธิดา กีกสูงเนิน, สุวิสา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร วรณรวิ, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

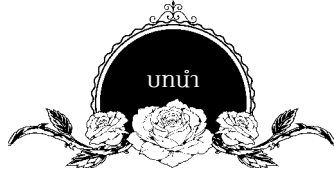
คำแนะนำนักพิมพ์

เพราะการเป็นเบนิคและเนโอ ทำให้รู้กับโคล์ตันได้เจอกันผ่าน การมอบเลือดและสานสัมพันธ์ชั่วข้ามคืน ความสัมพันธ์ที่ไม่นำไปต่อได้ กลับดำเนินต่อไปโดยมีบทบาทอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องเสียอย่างนั้น

โคล์ตันใช้ภารกิจเป็นสะพานเชื่อมระหว่างเขากับรูธ ไม่เพียงเป็น สะพานที่พาตนเองข้ามไปหาอีกฝ่าย แต่เป็นเส้นทางที่ชักนำอีกฝ่ายมาหา ตนถึงจุดหมายหลังงามในทุกเมื่อเชิ้อวัน บางครั้งถึงขั้นชวนค้างคืนด้วย

นิยายเรื่องนี้จบลงไปด้วยความโรแมนติกทั้งในบรรยากาศและความ สัมพันธ์ อ่านแล้วรับรองว่าจะผ่อนคลาใจจนเพลื่อยืมไม่รู้ตัว นอกจากนี้ ยังมีอีกหลายเรื่องราวให้คอยเอาใจช่วยอีกด้วยค่ะ มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ ว่าสุดท้ายแล้วคำทำนายของนักบวชหญิงผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นจริงแค่ไหน แล้ว ใครจะได้เป็นเจ้าของกุหลาบงามอย่างแท้จริง

Rose

คำพยากรณ์ของนักบวชหญิง

ทันทีที่เท้าแตะพื้นดิน ก็สัมผัสได้ถึงลมหนาวยะเยือกที่พัดโชยมา ไชมอนเฮลส์ จัดเสื้อโค้ตตัวเก่าให้เรียบร้อยก่อนยื่นสองมือเข้าไปในรถม้าที่เพิ่งลงมาเมื่อครู่ จากนั้นใครบางคนก็มุดตัวเข้ามาในอ้อมแขนของไชมอนราวกับรออยู่ก่อนแล้ว คนนั้นก็คือรูธ เฮลส์ ลูกชายคนโตที่แสนน่ารักของเขานั่นเอง

ไชมอนเร่งรีบกอบกุ่มมือของลูกชายที่เกาะอยู่บนไหล่ของเขาด้วยกลัวว่ามือเล็กๆ คู่นี้จะทนความหนาวเย็นไม่ไหว ขณะเดียวกันภรรยาของไชมอนก็ตามลงมาจากรถม้า จากนั้นสองสามีภรรยาก็พากันเดินไปตามบันไดหินอ่อนเพื่อขึ้นไปยังเทวาลัย

ภายในเทวาลัยให้ความรู้สึกอบอุ่นราวกับได้ข้ามผ่านมายังอีกโลกหนึ่ง เมื่อภรรยาส่งสายตาไปทางสามี ไชมอนก็พยักหน้าตอบกลับอย่างเด็ดเดี่ยว ทั้งสองเดินขึ้นไปบนพรมแดงที่ทอดยาวจนถึงสถานที่ที่นักบวชหญิงชั้นสูงพำนักอยู่

สองสามีภรรยาหลับตาก่อนสวดภาวนาแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ครู่ต่อมา ไชมอนก็วางเด็กน้อยในอ้อมกอดลง

“เข้ามาดูอนาคตของเด็กคนนี้”

“กำลังรออยู่เลย เข้ามาสิ”

ลุ่มเสียงนุ่มนวลดังผ่านม่านกัน

ตัวตนของนักบวชหญิงถือเป็นความลับสูงสุด รอบด้านจึงห้อมล้อมด้วยม่านกันสีขาว มีเพียงโต๊ะที่ด้านบนมีช่องเล็กๆ เว้นว่างไว้ ด้านในมีลูกแก้ว

คริสตัลขนาดใหญ่ส่องประกายสีม่วงแวววาว สิ่งนั้นคือสื่อกลางที่นักบวชหญิงใช้ในการพยากรณ์อนาคต

“เช่นนั้น เรามาเริ่มกันเลย ให้เด็กน้อยวางมือทั้งสองข้างลงบนลูกแก้วคริสตัล”

เมื่อได้ยินคำสั่งของนักบวชหญิง ไชมอนก็จับมือของลูกชายวางลงบนลูกแก้วดังกล่าว

อีก...ลูกกระต๊อของไชมอนขยับขึ้นลงอยู่ในลำคอ ใบหน้าแสดงความตึงเครียดอย่างชัดเจน จะไม่เครียดก็คงไม่ได้เพราะในเวลานี้พวกเขากำลังจะได้รู้อนาคตของลูกชายแล้ว

จักรวรรดินี้มีประเพณีที่สืบทอดกันมาช้านาน นั่นคือเมื่อเด็ก ๆ อายุห้าขวบจะต้องมาที่เทวาลัยกับผู้ปกครองและจะได้รับการตัดสินว่าในภายภาคหน้าพวกเขาจะเป็นเบนิกหรือเนโอ พร้อมกับทำนายอนาคตในด้านอื่นๆ ไปพร้อมกันด้วย คำพยากรณ์ที่ได้รับจากนักบวชหญิงนั้นมีหลากหลาย

เด็กบางคนได้รับคำพยากรณ์เกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย เด็กบางคนได้รับคำพยากรณ์เกี่ยวกับหน้าที่การงานในอนาคต ในขณะที่เด็กบางคนได้รับคำพยากรณ์ว่าในภายภาคหน้าควรอยู่ห่างจากสิ่งใดถึงจะดี ผ่านภาพนิมิตของนักบวชหญิง

ผู้คนในจักรวรรดิไม่รู้ตัวตอนที่แท้จริงของนักบวชหญิงคือใคร นักบวชหญิงเองก็ไม่ได้รับข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับเด็กคนนั้นเช่นกัน ใช้เพียงพลังศักดิ์สิทธิ์ในการมองอนาคต นั่นก็เพื่อเป็นการตัดไฟแต่ต้นลม ป้องกันไม่ให้ถูกครอบงำด้วยความกดดันหรือความโลภใดๆ ที่จะทำให้เกิดคำพยากรณ์เท็จ

มือของนักบวชหญิงชั้นสูงวางลงบนมือของรูซ้าๆ สองสามมีกรรยาหลับตาก่อนสวดภาวนาอย่างตั้งใจ

รูธเป็นเด็กน่ารักน่าเอ็นดู ผิวขาวผ่องรับกับเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนดวงหน้าได้รูปงดงาม นอกจากนี้รูธยังเหมือนกับมารดาที่เป็นคนจากเฮลาออน จึงได้รับหยันตาสีดำสนิทติดตัวมาด้วย ดวงตาสีดำราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืนทั้งงดงามและกระจ่างใส ทุกครั้งที่ได้มองดวงตาคู่นี้ ไม่เพียงแต่ไชมอน

ผู้เป็นบิดาเท่านั้น แม้แต่ภรรยาของไซมอนเองก็ชื่นชมทุกครั้ง

ในเวลาทั้งสองสามีภรรยาล้วนมีความตั้งใจเหมือนกัน คือขอให้คำพยากรณ์ของบุตรชายเติมไปด้วยพรจากพระเจ้า

มือของนักบวชหญิงผล่อออกไปช้าๆ เมื่อได้ยินน้ำเสียงนุ่มนวลดังขึ้น สองสามีภรณาก็ลืมหันตามองอย่างรวดเร็ว

“ยินดีด้วย ภายภาคหน้าเด็กคนนี้จะเติบโตในฐานะเนโอ”

คำพยากรณ์นั้นไม่ชวนให้ตกใจเท่าไรนัก เพราะอย่างไรก็เป็นได้เพียงหนึ่งหรือสองอย่างนั้นเท่านั้น ไม่ได้สำคัญเลยว่าในอนาคตจะเป็นเบนิทหรือเนโอ สิ่งที่สองสามีภรรยาเฝ้ารอคือคำพยากรณ์ต่อจากนี้ต่างหาก

“และ...เด็กคนนี้จะได้รับการประสาทพรจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ข้าเห็นกุหลาบขาวบานสะพรั่งอยู่ใต้วิหารที่ส่องประกายท่ามกลางผืนฟ้ายามราตรี”

“...”

“...”

ทั้งสองมองตากันด้วยความมึนงง แต่พระอาทิตย์กับดอกกุหลาบยังพอเป็นความหมายที่ดี แต่ทำไมถึงเป็นพระอาทิตย์และดอกกุหลาบที่ขึ้นในเวลากลางคืน

ทำไมพระอาทิตย์ถึงส่องแสงตอนกลางคืนได้ล่ะ

ไม่รู้สิ ข้าก็ว่ามันแปลกๆ

ทั้งสองแสดงออกทางสายตาและสีหน้าราวกับคุยตอบโต้กัน สลับกับเป็นคู่สามีภรรยาที่เข้าใจกันและกันเป็นอย่างดีที่สุด

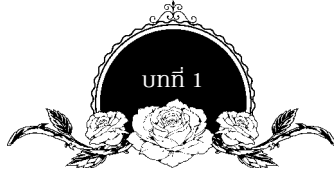
และคำตอบนั้นก็อยู่ในมือของนักบวชหญิงนั่นเอง

“สิ่งที่ข้าเห็นเป็นนิมิตเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กคนนี้จะพบเจอในอนาคต พระเจ้าผู้เป็นเจ้าเป็นผู้แสดงให้ข้าเห็น”

จากนั้นนักบวชหญิงก็ยิ้มอย่างโออ้อมอารีราวกับพระแม่มารีผู้มีเมตตา ก่อนเสริมด้วยคำอวยพรหนึ่งประโยค

“ขอให้พระเจ้าคุ้มครองเด็กน้อยที่จะได้เป็นเจ้าของกุหลาบงาม”

บัลลังก์ไอเกิล

เมื่อเปลวไฟเล็ก ๆ สัมผัสกับยาสูบที่บรรจุอยู่ในไปป์แล้ว ทาร่า อิลเลียน ก็ปล่อยควันสีขาวออกจากริมฝีปากสีแดงสดก่อนจะตอบทสนทนาด้วยสีหน้าเยื่อหยิ่ง

“แต่หลังจากนั้นไม่กี่วัน ไอ้เวรนั่นก็โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงแล้วบุกเข้ามาในร้านของข้า เห็นว่าผู้หญิงที่เขาคบหาอยู่เป็นหญิงม่ายลูกสามตามที่ข้าทำนายให้จริง ๆ”

“แล้วยังไงต่อ”

“แล้วยังไงนะเธอ ข้าก็เกลียดล่อมให้เขาใจเย็น ๆ แล้วก็จัดการเหยียบเท้ามันด้วยสันสูงไงล่ะ”

รุธถึงกับหลุดเสียงครางในลำคอ จากที่ฟังอย่างไม่คิดอะไรจู่ ๆ ก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจคนในเรื่องเล่าเสียอย่างนั้น

ความเจ็บปวดจากการถูกสันสูงเหยียบเท้า หากไม่เคยได้สัมผัสด้วยตัวเองคงไม่มีทางรู้ว่ามันเจ็บปวดแค่ไหน รุธเคยถูกคุณผู้หญิงท่านหนึ่งเหยียบเท้าในงานเลี้ยงระหว่างกำลังทำภารกิจ หลังจากนั้นเขาต้องเดินกะเผลกไปหลายวัน และคุณผู้หญิงที่เหยียบเท้าเขาในวันนั้นก็คือทาร่า อิลเลียน ที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้เอง

ทาร่าเป็นเพื่อนของรุธ นางมีเส้นผมดกดำ ผิวขาวใส และรูปร่างที่สดแสนจะดึงดูดสายตา จึงถูกนับว่าเป็นหญิงสาวที่งดงามที่สุดในย่านนี้มีหน้าซำยังเป็นเจ้าของร้านชาลอน ‘เลอมัวร์’ ที่ตั้งอยู่ตรงสี่แยกของจัตุรัสด้วย

ชาลอนของทाराเป็นที่นิยมมาก นอกจากจะมีคุกกี้และซาลาเดิลซึ่งเข้ากับบรรยากาศสูงศักดิ์แล้ว เหตุผลหลักๆ ที่ทำให้ร้านของทाराเป็นที่นิยมก็คือพลังศักดิ์สิทธิ์ที่นางมี

ตระกูลอิลเลียนเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในนามของตระกูลที่มีพลังศักดิ์สิทธิ์แข็งแกร่งไหลเวียนจากรุ่นสู่รุ่น ทว่าไม่ใช่ทุกคนในตระกูลจะเป็นเช่นนั้น คนที่มีพลังศักดิ์สิทธิ์แข็งแกร่งมากพอจะอยู่ในระดับนักบวชหญิงชั้นสูงมีเพียงหนึ่งถึงสองคนเท่านั้น โดยส่วนมากจะอยู่ในระดับที่พอเป็นนักบวชหญิงทั่วไป คนที่เกิดมาโดยไม่มีพลังศักดิ์สิทธิ์ติดตัวเลยก็มีให้เห็นอยู่บ้างเช่นกัน

ทाराจัดอยู่ในกลุ่มแรก นางเกิดมาพร้อมพลังศักดิ์สิทธิ์ที่ยอดเยี่ยมแต่ด้วยนิสัยรักอิสระยิ่งกว่าสิ่งใด นางจึงไม่สามารถอดทนเรียนจนจบหลักสูตรเพื่อเป็นนักบวชหญิงได้ เมื่อทाराบรรลุนิติภาวะแล้วก็เปิดร้านเลอมัวร์ และบางทีก็ดูดวงหรือพยากรณ์ให้ลูกค้าแก้เบื้อไปตามอารมณ์

การพยากรณ์ของทารามีความแม่นยำเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ คำพยากรณ์ที่ทाराบอกกับผู้ชายที่โดนสันสูงเหยียบเท้าก็แม่นยำด้วยตัวของมันเองอยู่แล้วเช่นกัน เรื่องนี้มองอย่างไรก็เป็นความผิดพลาดของคนโง่ที่เข้าหาอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัวว่านางแต่งงานแล้วหรือยังโสดอยู่

“จริงด้วย เจ้าเอานัไปสิ”

ทाराเปิดกระเป๋าถือก่อนหยิบบางอย่างออกมาแล้วยื่นให้รุธ

รุธรับมาแล้วเปิดฝากล่องทันที ด้านในเป็นปากกาหมึกซึมที่อยู่ในกล่องยาวขนาดเล็ก ส่วนปลายปากกามีสีทองอร่ามรับกับสีดำมันวาวตรงตัวด้าม แค่นี้ก็รู้แล้วว่าต้องเป็นของมีราคา

“ไปได้มาจากไหนนะ...”

รุธพิมพ์พาลงใช้สองมือจับปากกาหมึกซึมด้ามนั้นแล้วพลิกไปมาด้วยท่าที่จริงจัง จากนั้นก็ได้ยินเสียงแกร็ก พร้อมกับส่วนหนึ่งในสามของปากกาถูกแยกออกจากกัน

ปากกาหมึกซึมโดยส่วนมากจะใช้เป็นอุปกรณ์ในการขีดเขียน ทว่าปากกาหมึกซึมอีกจำนวนหนึ่งจะมีความพิเศษอื่นๆ ซ่อนอยู่ด้วย เช่น หาก

ถอดส่วนบนของตัวด้ามออกก็จะสามารถใส่กระดาดแผ่นเล็ก ๆ เข้าไปได้ โดยมากจะถูกใช้เป็นวิธีการติดต่อสื่อสารลับ ๆ ระหว่างชนชั้นสูงด้วยกัน ดูภายนอกเหมือนของขั้วญธรรมดาทั่วไป แต่จุดประสงค์หลักคือกระดาดที่อยู่ด้านใน แน่แน่นอนว่าปากกาหมึกซึมประเภทนี้จะมีราคาสูงกว่าปากกาหมึกซึมทั่วไปหลายเท่า

รู้คำว่าปากกาหมึกซึมลงพลางเคาะกับโต๊ะตรงหน้า ทว่ากลับไม่มีอะไรออกมา หลังจากส่องดูด้านในเพื่อความมั่นใจแล้วก็ปิดฝา

“เจ้าไปได้มาจากไหน”

“ยัยลูกคนที่สองของตระกูลเซราตันให้เข้ามา”

ทาร่าไม่เคยเกรงกลัวใคร แม้แต่ลูกสาวตระกูลขุนนางก็เรียกขานได้ตามอำเภอใจ ยามว่างลูกสาวตระกูลชนชั้นสูงเหล่านั้นมักจะมาที่ศาลาของทาร่าแล้วขอให้นางช่วยพยากรณ์เรื่องความรักให้ แน่แน่นอนว่าพวกนางไม่มีทางมาเมื่อเปล่า และทาร่าจะรับสิ่งของราคาแพงเป็นการตอบแทน หลังให้คำพยากรณ์หรือดูดวงชะตาอย่างไม่เกรงใจ ส่วนมากนางจะนำไปขายแลกเงิน แต่พวกอัณมณีหรือปากกาหมึกซึมจะเป็นข้อยกเว้น อย่างแรกนางจะเก็บเข้าคอลเล็กชันอัณมณีส่วนตัว อย่างที่สองมักจะให้รู้ ผู้ที่บางครั้งก็จะใช้ปากกาหมึกซึมในการทำงานเป็นของขวัญ

“ขอบใจนะ ข้าจะใช้ยอดดีเลย”

“เล็กน้อยน่า”

ทาร่ายกยืมขณะมองรูธเก็บปากกาหมึกซึมเข้ากระเป๋า

“ว่าแต่ทำไมหมอนั้นถึงยังไม่มาอีกล่ะ”

ทั้งคู่รอกันมาสักพักแล้วแต่คนที่รอคอยก็ไม่ปรากฏตัวเสียที ทาร่าตีมือสีกี๊ราวกับน้ำเปล่าอีกหนึ่งก่อนเอ่ยถามรูธ

“ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“อืม”

“ดูจากสีหน้าก็เหมือนยังไหวอยู่แฮะ”

รูธหัวเราะเบา ๆ ดูภายนอกทาร่าเป็นสาวงามแสนเย่อหยิ่ง นิสัยโดยเนื้อแท้ก็หยาบกระด้าง ทว่าทาร่ากลับมีมุมที่คอยใส่ใจและดูแลคนรอบข้าง

อย่างคาดไม่ถึง อย่างการที่ทาร่าจำช่วงบลัดดีไซเกิลของรัฐได้ก็เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจน

โลกนี้แบ่งคนออกเป็นสองประเภท

เบนิคคือกลุ่มผู้ให้เลือด และกลุ่มที่ต้องดื่มเลือดนั้นก็คือเนโอ

สถานะที่ถูกกำหนดมาแต่กำเนิดส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นชัดเจนตอนอายุสิบหกปี ซึ่งเป็นวัยที่ถูกยอมรับว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว กลุ่มที่เป็นเบนิคต้องคอยขับเลือดออกเป็นประจำ ซึ่งจะคล้ายกับการขับของเสียออกจากร่างกาย แต่การขับเลือดออกมาเฉยๆ นั้นไม่มีประโยชน์อะไร จะต้องมีการสัมผัสใกล้ชิดกับเนโอด้วย หากไม่ขับเลือดออกเป็นเวลานานจะเกิดอาการผิดปกติต่างๆ ในระยะยาว เช่น อาการเจ็บป่วย ความหงุดหงิดงุ่นง่าน ความกระวนกระวายที่ไม่รู้ที่มาที่ไป และปัญหาเรื่องสมรรถภาพทางเพศ

ในทางกลับกัน เนโอจะรับได้แต่เลือดของเบนิคเท่านั้น หากไม่ได้รับเลือดของเบนิคก็จะเกิดอาการหิวกระหายรุนแรง ซึ่งช่วงเวลานั้นเรียกว่าบลัดดีไซเกิล

หากเนโอและเบนิคมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันในช่วงบลัดดีไซเกิลจะทำให้มีความสุขมากกว่าปกติหลายเท่า แต่ปัญหาคือ ในกรณีที่หลบหนีกับคู่บนอนเดิมเป็นเวลานาน ต่างฝ่ายก็จะเกิดความคุ้นชินต่อกันและผูกพันระกัน ในที่สุด กรณีอย่างนี้มิให้เห็นอยู่ไม่น้อย

หากผูกพันไปแล้วครั้งหนึ่ง จะไม่สามารถทำลายพันธะนั้นด้วยพลังกำลังของมนุษย์ได้ และจะไม่สามารถดื่มเลือดหรือให้เลือดกับคนอื่นที่ไม่ใช่คู่ของตนได้อีก ด้วยเหตุนี้ทุกๆ ครั้งที่ตั้งช่วงบลัดดีไซเกิล เบนิคกับเนโอส่วนมากจึงมักจะเปลี่ยนคู่ไปเรื่อยๆ และสถานที่ในการหาคู่ก็คือ 'ถนนคูรั๊ก' ที่ทั้งสองคนนั่งดื่มเหล้ากันอยู่ตอนนี้นั่นเอง

ถนนคูรั๊ก

หากจะบอกว่าคนที่มาถนนคูรั๊กในเวลากลางคํากลางคืนเช่นนี้ส่วนมากต่างก็เป็นกลุ่มคนที่อยู่ในช่วงบลัดดีไซเกิลก็ไม่ผิด ต่างฝ่ายต่างก็มาหาคู่ตามความต้องการของตนเอง และมีความสัมพันธ์ทางกายกัน ด้านหนึ่งมอบเลือดให้ อีกด้านหนึ่งก็รับเลือดนั้นไป ด้วยแต่ละคนมีช่วงบลัดดีไซเกิล

ต่างกัน แต่ละวันจึงมีคนมาที่ถนนคูรักเป็นจำนวนมาก

ในร้านเหล้าที่รูนั่งอยู่ก็เช่นกัน แม้ว่าภายในร้านจะดูกว้างขวาง แต่ตอนนี้กลับมีคนแออัดแน่นจนหาที่ว่างแทบไม่ได้ และทว่าก็เป็นหนึ่งในเป้าหมายของใครหลาย ๆ คนอย่างเห็นได้ชัด มีสายตาหลายคู่ที่เอาแต่เหลือบมองมาทางทারা และมีพวกที่ใช้สายตาโลมเลียเรือนร่างของนางอย่างเปิดเผยนั้นอีก ในจำนวนนี้ยังมีสายตาที่มองมาทางพวกเขาด้วยสีหน้าที่บอกชัดว่า ‘ทำไมถึงเป็นเจ้านั้นได้’ นั่นก็เพราะว่ารูนและทาราต่างก็เป็นเนโอด้วยกันทั้งคู่

ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายกับผู้หญิง หากอยู่ในสถานะเดียวกันก็ยากที่จะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งได้ แม้โครงสร้างทางร่างกายจะให้กำเนิดทารกได้ แต่ความต้องการพื้นฐานที่สำคัญกว่านั้นคือความต้องการในการดื่มเลือดและให้เลือด...กลับมีเหมือนกัน เมื่อถึงช่วงบลัดดีไซเกิลก็ต้องออกไปหาคู่ที่สามารถเติมเต็มความต้องการที่ว่าอยู่ดี ฉะนั้นสถานะจึงมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าเพศสภาพเลย

“แล้วงานการเป็นยังงัยบ้างล่ะ”

รูนเงยหน้าทันทีเมื่อได้ยินคำถาม เขาสบตากับทาราที่เพียยืมเขี้ยววนและมองมาทางเขาอยู่ก่อนแล้ว

“ไม่มีเรื่องสนุก ๆ บ้างเธอ”

“จะมีได้ยังงัยล่ะ งานก็ลั่นมืออยู่ทุกวัน”

รูนยกไหล่ก่อนถอนหายใจ

ในเมืองหลวงบริเซลส์มีกิลด์มากกว่าสามสิบกิลด์ แต่กิลด์ที่รูนสังกัดอยู่ค่อนข้างต่างจากกิลด์อื่น ๆ เล็กน้อย กิลด์ของรูนมีชื่อสุดเทว่า ‘กิลด์โพเฮนส์’ ทว่าในความเป็นจริงกิลด์นี้ไม่ได้เป็นการรวมตัวของกลุ่มพ่อค้าหรือช่างฝีมือ แต่ทำหน้าที่เหมือนศูนย์บริการรับจ้างเสียมากกว่า

กิลด์โพเฮนส์ที่ใครบางคนสร้างขึ้นแก้เบื่อเพราะมีเวลาว่างและเงินเหลือใช้กิลด์นี้ ขอแค่ไม่ใช้งานผิดกฎหมายอย่างการลักขโมยหรือการฆ่าคน ก็จะตอบรับทุกภารกิจที่ถูกส่งเข้ามา โชคดีที่ชื่อกิลด์ถูกพูดกันปากต่อปากทำให้มีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากที่มีสมาชิกแรกเริ่มเพียงห้าคน ตอนนั้

ขยับขยายจนมีสมาชิกกิลด์มากกว่าสามสิบคนแล้ว

ในแต่ละวันกิลด์จะได้รับการกิจทั้งเล็กและใหญ่ไม่ขาดสาย ไปตั้งแต่เรื่องเล็กๆ อย่างการตามหาแมวให้หญิงชรา ไปจนถึงเรื่องใหญ่ๆ ที่ต้องใช้เวลานานเดินทางไปต่างเมืองหลายเดือน

รุรมีตำแหน่งค่อนข้างสูงในกิลด์ เขาเข้ามาเป็นสมาชิกเมื่อหลายปีก่อน ทั้งอยู่มานานและทำงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างไร้ที่ติจึงมีชื่อเสียงในด้านดี แม้จะเป็นเรื่องดีที่ได้รับค่าจ้างในจำนวนที่เหมาะสมกับตัวงาน แต่ความรับผิดชอบก็ต้องมีมากตามไปด้วย เมื่อไม่นานมานี้กิลด์โพเสนส์ได้รับสมาชิกกิลด์คนใหม่เข้ามา และตลอดสองเดือนจากนี้รุรต้องคอยพาสมาชิกคนใหม่ไปไหนมาไหนด้วยเพื่อคอยสอนสิ่งต่างๆ ให้

“เมื่อไม่นาน...”

รุรพูดขึ้น แต่แล้วจู่ๆ ก็เสียวไปเพราะเหลือบไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินตรงมาทางนี้

อย่านะ อย่าเข้ามาเชียว ขอละ

รุรอ้อนวอนทางสายตา ทว่าก็ไร้ประโยชน์ เขายกมือเกาต้นคอทั้งที่ ไม่ได้รู้สึกคันแต่อย่างใดพลางมองผู้ชายที่เยื้องย่างเข้ามาใกล้เรื่อยๆ เรื่องราวต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร ไม่ต้องบอกรุรก็รู้ดีทีเดียว

“ขออนุญาตครับ คุณผู้หญิง”

เป็นไปอย่างที่รุรคาดการณ์ไม่มีผิด ชายที่มีรอยยิ้มเบือนใบหน้าเดินมาหยุดยืนตรงหน้าทาร์

“คือนี่คุณผู้หญิงพอจะสละเวลาให้ข้าได้ไหมครับ”

ชายคนนั้นถือนิสาสะจับมือของทาร์ขึ้นมาประทับจูบลงบนหลังมือก่อนเอ่ยถาม นางเท้าคางด้วยมืออีกข้าง บนดวงหน้าปรากฏรอยยิ้มแย้มวนใจ ที่จริงต่อให้ไม่ทำแบบนั้น หน้าอกอวบอ้อมตรงหน้าก็ดึงดูดให้คนมองมากพอแล้ว

“โทษที ข้าไม่ได้อยู่ในช่วงบลัดดิไซเกิลนะ”

ความสงสัยพาดผ่านใบหน้าของชายหนุ่ม ในเมื่อไม่ใช่ช่วงบลัดดิไซเกิล แล้วทำไมถึงมาอยู่ที่ถนนคูรัก

สาเหตุที่ทาร์มาถนนคูรักในวันนี้ก็เพราะรุรที่นั่งอยู่ตรงข้ามนาง และ

ยังมีเพื่อนอีกคนที่ชื่อยาเฟล ทั้งสองมีปลัดดีไซ์เกิลช่วงเดียวกัน ถ้าไม่ติดอะไรพวกเขาก็จะมาเจอกันที่ถนนคูรักทุกครึ่งเดือน ทว่านั่นมีช่วงปลัดดีไซ์เกิลคนละช่วงกับรุธและยาเฟล แต่ก็หาเวลามาที่ถนนคูรักเพื่อเจอเพื่อนทั้งสองคนที่มักงานยุ่งอยู่เสมอ หมายความว่าที่ทาร์่าออกมาเที่ยวกลางคืนก็เพราะจะมาหาเพื่อน

ที่ล้ำคณาทาร์่ามีคนรักทั้งดงามและอ่อนโยนอยู่แล้ว ชายที่ไม่มีทางรับรู้เรื่องเหล่านี้สลดความสงสัยทิ้งไปแล้วพูดต่ออย่างมั่นใจ

“ไม่เป็นไร เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เห็นหญิงสาวทั้งดงามเช่นนี้ ยากที่จะปล่อยผ่านไปจริงๆ”

“ก็ชอบใจที่ชมนะ...”

ทาร์่ายิ้มแม้ในใจจะไม่ได้รู้สึกอะไรเลยก็ตาม จากนั้นนางก็ซึบสายนิ้วไปทางหนึ่ง

“นั่นไงมาแล้ว สามี่ของข้า”

ทั้งรุธและผู้ชายคนนั้นหันไปตามทิศทางที่นิ้วเรียวชี้ไป หนุ่มหล่อรูปร่างผอมสูงที่เพิ่งเปิดประตูร้านเข้ามา กำลังเดินตรงมาที่พวกเขาที่นั่งอยู่

รุธถอนหายใจ สามี่ที่ไหนกัน ก่อนหน้านี้รุธยังนึกสงสัยว่าทำไมทาร์่าถึงคุยกับคนแปลกหน้าอย่างมีมารยาทได้ คงเพราะสังเกตเห็นยาเฟลที่กำลังจะเข้ามาในร้านก่อนแล้วสินะ

ขณะที่ยาเฟลเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ สีหน้าของทาร์่าก็เปลี่ยนเป็นเย็นชาราวกับเมื่อครู่ นางไม่เคยยิ้มให้ใครมาก่อน

“ไปให้พ้น ถ้ายังอยากกลับบ้านแบบครบสามสิบสอง”

ชายคนนั้นงุนงงครู่หนึ่ง ก่อนสับถหลังแล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว ฝ่ายนั้นยอมถอยเพราะสัมผัสได้โดยสัญชาตญาณว่าคนมาใหม่คือเบนิกันยืนเด่น

คุณสมบัติพิเศษของปลัดดีไซ์เกิลคือทำให้ผู้คนสามารถออกแดดได้อย่างอิสระ แต่ถ้าแต่งงานแล้วจะเป็นคนละเรื่องกัน เมื่อตกลงสร้างครอบครัวด้วยกันแล้ว หากไม่ใช่เพราะความตายพรากคู่สมรสจากไปหรือไม่มีเหตุผลเหมาะสมจริงๆ พวกเขาจะไม่สามารถแยกทางกันได้ง่ายๆ หากพบว่ามีกรนอกใจสามี่หรือภรรยาของตนและก่อให้เกิดความแตกแยก

ในครอบครัว พวกเขาจะได้รับโทษหนักเทียบเท่าการกระทำผิดร้ายแรง

ยาเฟลเดินมาถึงโต๊ะที่รัฐและทารานั่ง ก่อนจะดึงเก้าอี้วางตัวหนึ่ง
ออกมานั่ง ทาราดูไปดูปลางพ่นควันขาวใส่หน้าของยาเฟล

“ยุ่งอยู่คนเดียวเลยนะ”

“อย่าบ่นเลยน่า พอลงจากเรือข้าก็รีบมาเลยนะ”

“เอามา เร็วๆ”

ทารายื่นมือออกไปราวกับคนที่มีของฝากไว้กับอีกฝ่าย ยาเฟลยิ้ม
เพราะรู้ว่าทาร่าหมายถึงอะไร ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ

ยาเฟลส่งถุงผ้าไหมสีดำให้กับนาง ทาร่าแกะปมถุงผ้าไหมด้วยเล็บ
เรียวยาวที่ตกแต่งอย่างหรูหราแล้วเอาของข้างในออกมา มันคือทับทิม
เม็ดโตที่แถมองผาดเดียวก็รู้ได้ว่ามันมีขนาดใหญ่แค่ไหน

บนดวงหน้าของทาร่าประดับรอยยิ้มพึงพอใจขณะมองอัญมณีสีแดง
ส่องประกายแวววาว สิ่งที่น่างงไม่ใช่ยาเฟล แต่เป็นอัญมณีจากต่างแดน
ที่ยาเฟลซึ่งเป็นพ่อค้าที่มีชื่อเสียงในด้านความตาถึงนำมาให้ต่างหาก

“ฟຽ່ນนี้เจ้าเข้ามาที่ร้านสิ ไปรับเงินที่นั่นน่าจะสบายใจกว่าใช่ไหมละ
เดี๋ยวข้าดูดวงชะตาเป็นค่าตอบแทนให้ด้วย”

“ได้ แบบนั้นก็ดีเลยสิ”

อัญมณีที่ส่องประกายล่อแสงครู่หนึ่งถูกเก็บใส่ถุงผ้าไหมอีกครั้ง ทาร่า
เสร็จธุระแล้ว ทว่ายังคงนั่งอยู่ที่เดิมไม่ยอมจากไป เมื่อได้ของที่ต้องการ
แล้ว ทาร่าก็มองรูด้วยใบหน้าที่อ่อนโยนกว่าก่อนหน้านี้มาก

“พูดเรื่องที่ค้างไว้ต่อสิ”

“หืม”

“ไหนว่าที่กิลด์มีเรื่องสนุกๆ ไร”

“ก็ไม่ใช่เรื่องสนุกอะไรขนาดนั้น...”

เมื่อเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังของทาร่า รูธก็ยกมือขึ้น
เกาท้ายทอยก่อนพูดต่อ

“เมื่อวาน...ข้าโดนขโมยจูบ”

“หา?”

ทราบดีใจ จากนั้นก็หัวเราะคิกคักทันที

ปกติตอนภารกิจที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้น พวกเขาจะได้หยุดพักผ่อนตามความหนักเบาของเนืองงาน อย่างสันก็ไม่กี่ชั่วโมง อย่างนานหน่อยก็หลายวัน ทุกครั้งที่ได้พักผ่อนรุมมักจะไปจับหลับตรงเนินเขาแถวๆ กิลด์ด้านหน้าเป็นทะเลกว้าง มีลมเย็นพัดผ่านรับกับแสงแดดอบอุ่น ทั้งยังมีเสียงนกร้องเสนาหูก ทำให้ที่ตรงนั้นไม่ต่างอะไรกับสวรรค์บนดิน

เมื่อวานนี้ก็เช่นกัน หลังจากที่รูดกินข้าวเที่ยงซักว่าปกติเล็กน้อยเสร็จก็ขึ้นไปที่เนินเขา เพราะเป็นช่วงเวลาที่คนอื่นยุ่งอยู่กับงาน บนเนินเขาจึงไม่มีใครอยู่ รูดปู้ผ้าคลุมใต้ต้นไม้ต้นประจำ จากนั้นก็ประสานมือรองใต้ศีรษะต่างหมอนแล้วนอนมองท้องฟ้า

พอได้มองเมฆที่เคลื่อนตัวอย่างเชื่องช้าแล้วหนังตาก็เริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ เขาได้ยินเสียงกรอบแกรบแว่วผ่านหู แต่ก็ไม่ได้ลืมตาดู คงจะเป็นกระต่ายป่าหรือไม้ก็กระรอกนั่นแหละ รูดคิดอย่างสบายใจ ทว่าก่อนที่จะได้หลับลึกจิบ...กลับรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างที่สัมผัสกับริมฝีปากของตน

อะไรนะ...รูดค่อยๆ ลืมตาเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นชวนให้กลางแคลงใจเกินกว่าจะมองข้ามได้ เขาลุกขึ้นแล้วมองไปรอบๆ ก่อนจะเห็นแผ่นหลังของใครบางคนที่ยาไปตรงใต้บันได

“เกิดขึ้นที่ไหน”

“เนินเขาบลูซ่า”

ทราบดียกหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจแล้ว

“เห็นไหมว่าเป็นใคร”

“อืม ไม่เห็น”

“เจ้าเด็กนี่พูดจาโง่ๆ อีกแล้ว สรุพบเห็นหรือไม่เห็น”

“ก็ข้าเห็นแค่ข้างหลังแวบๆ เท่านั้นเอง”

รูดตอบกลับทราบดีที่ถามเขาด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ ที่จริงรูดมีคนที่สงสัยร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว ตอนที่เจอกัน รูดเลือกจะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไปไม่ใช่เพราะเขาใจกว้างกับอีกฝ่าย รูดแค่คิดว่าถ้าพูดไปจะยิ่งทำให้เรื่องราวยุ่งยากเข้าไปใหญ่

ยาเฟลถือแก้วเหล้าที่เพิ่งได้รับมา ก่อนยกยืมเจ้าเล่ห์ขณะมอญ
 “จากนี้ต่อไปให้อยู่ในช่วงบลดดีไซ์เกลก็คงไม่มาที่นี่แล้วมัง”
 ทาร่าหัวเราะขึ้นจุมูกเมื่อยาเฟลพูดจบ
 “อย่างรฐนะเธอ คงจะทำแบบนั้นอยู่หรอคะ”
 “ทำไมละ ถ้าไปกันได้ดี ก็อาจจะเป็นแบบนั้นได้นี้”
 “กับยัยคนที่มาลักหลับคนที่นอนอยู่แล้วหนีไปนะ? ไม่ได้เด็ดขาด”
 ไม่ใช่ ‘นาง’ แต่เป็น ‘นาย’ ต่างหาก ทาร่าไม่รู้อะไรจริงข้อนี้ หลังจาก
 สั่งห้ามเด็ดขาดนางก็ลุกขึ้น ในเมื่อได้ของที่ต้องการก็ถึงเวลากลับบ้านของแขก
 ที่ไม่ได้รับเชิญอย่างนางแล้ว

ทาร่าหันกลับมามองทั้งสองคนพร้อมเอ่ยถาม

“ครั้งแรกที่ที่นี่ใช่ไหม”

“ใช่ได้หมด”

“เจ้าล่ะ รฐ”

“ใช่ก็เหมือนกัน”

“ได้ ถ้าอย่างนั้นเดือนหน้าเจอกันที่นี่ รฐ ขอให้สนุกนะ”

หลังจบบัณฑิตของชายหนุ่มทั้งสองคนละที่แล้ว ทาร่าก็เดินออกจาก
 ร้านไปพร้อมเสียงร้องเท้ากระทบพื้นดังตึกๆ จากนั้นทั้งโตะก็เหลือแค่รฐ
 และยาเฟลสองคน ยาเฟลดื่มเหล้าอีกหนึ่งก่อนหันไปถามรฐ

“เราย้ายที่กันไหม”

“อืม”

รฐตอบอย่างไม่ลังเล เขาารู้สึกว่าความกระหายที่เคยบางเบา จู่ๆ
 ก็รุนแรงขึ้นเมื่อเห็นยาเฟล ไม่สิ ไม่ใช่แค่รู้สึกไปเอง แต่มันเกิดขึ้นจริง
 หลักฐานคือสายตาที่เฝ้าแต่มองไปยังเรียวนิ้วขนาดกำลังดีของยาเฟลที่ถือ
 แก้วเหล้าอยู่คนเดียว

ยาเฟลซึ่งรับรู้ถึงสายตาที่นั่นก็หัวเราะคิกคัก หลังทำให้เส้นผมของรฐ
 ยุ่งเหยิงอย่างนึกเ็นดูแล้วก็วางแก้วบนโตะก่อนจะลุกขึ้น

“ขอเข้าไปเข้าห้องน้ำก่อน พอลงท่าเรือก็รีบมาที่นี่จนไม่มีเวลาได้เข้า
 ห้องน้ำเลย”

เมื่อเห็นยาเฟลกำลังจะเดินออกไป รุทที่ต้องอยู่คนเดียวก็เริ่มกระวนกระวายใจมากขึ้น เหมือนคนที่คิดถึงของอร่อยแล้วน้ำลายสอ ร่างกายของรุทร้อนรุ่มขณะครุ่นคิดว่าในอีกไม่ช้าเขาจะได้ดื่มเลือดของยาเฟลแล้ว

ปกติเบนิกับเนโอจะเลือกจับคู่กับคนในระดับเดียวกัน แต่ที่ถนนโรเทลซึ่งเป็นที่ตั้งของถนนคูรักนี้กลับหาเบนิยืนเด่นไม่ง่ายเลย โดยเฉพาะในหมู่สามัญชนทั่วไปเหมือนรุท จะหาคนที่มียืนเด่นได้น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ดังนั้นหากไม่มีอะไรเป็นพิเศษ รุทมักจะได้รับความช่วยเหลือจากยาเฟลทุกครั้งเมื่อถึงช่วงบลัดดิไซเคิล

ที่จริงพวกเขาควรต้องหาคู่ของตัวเองได้แล้ว...

ตอนพวกเขามารวมตัวกันเมื่อสองเดือนก่อน ยาเฟลบอกว่ามีคนที่ชอบแล้ว ทาร่าหัวเราะขึ้นจมูกแล้วถามว่าอีกฝ่ายเป็นคนแบบไหน ยาเฟลตอบกลับว่าเป็นหญิงสาวที่งดงามและมีเสน่ห์มาก ทั้งยังพูดอย่างขบขันว่าถ้าตนโดนทั้งก็ช่วยซื้อเหล้าปลอบใจด้วย

รุทคิดว่ายาเฟลน่าจะแค่พูดติดตลก เพราะมองจากมุมของคนนอก ไม่ใช่ในฐานะเพื่อนที่คบหากันมานาน ไม่ว่าจะเรื่องรูปร่างหน้าตาหรือความสามารถ ยาเฟลคือชายหนุ่มที่เพียบพร้อมทุกอย่าง แถมยังเป็นถึงเบนิยืนเด่นอีกด้วย แล้วหญิงสาวที่ไหนจะกล้าปฏิเสธผู้ชายแบบยาเฟลกันล่ะ รุทล้าพ่นด้วยสมบัติทั้งหมดที่เขาได้เลยว่า ‘ไม่มีแน่นอน’

ความรักของเพื่อนเป็นเรื่องที่ควรร่วมยินดีด้วยสักครั้ง แต่ในมุมมองของรุทนั้นค่อนข้างยุ่งยากเล็กน้อย ที่ผ่านมาเขาได้รับเลือดจากยาเฟลไปแล้วเก้าในสิบครั้ง ซึ่งการต้องหาเบนิยืนเด่นคนใหม่นั้นจัดว่าเป็นงานยาก หรือต่อให้โชคดีหาเจอก็มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นการพบกันครั้งเดียวจบ

ถ้าเข้ากันได้ดีก็อาจมีความสัมพันธ์ในระยะยาวได้ ทว่ารุทไม่ได้ต้องการแบบนั้นสักเท่าไร การที่เขาได้รับความช่วยเหลือจากยาเฟลมาจนถึงตอนนี้ก็เพราะว่า ถึงยาเฟลจะเป็นเบนิยืนเด่น แต่ก็สามารถให้เลือดเขาพร้อมกับการควบคุมตัวเองไม่ให้ผูกพันระกับเขาได้ด้วย ถ้าเป็นคนอื่นก็ไม่มีอะไรมารับประกันว่าคนคนนั้นจะทำได้อย่างยาเฟล ถ้าเจอผูกพันระกันเข้าก็ไม่ต่างอะไรกับการถูกผูกมัดด้วยโซ่ตรวน

ทำยังงี้ดีล่ะ เรื่องใหญ่เลยแฮะ

ตอนนี้รูฐรู้สึกถึงความเป็นห่วงของทারাที่เคยบอกไว้ว่า “แล้วต่อไปจะมั่นใจได้ยังงี้ว่าจะรับมือได้” เขาถอนหายใจก่อนกระดกเครื่องดื่มที่เหลือจนหมดแก้ว

“...!”

ใบหน้าของรูฐบิดเบี้ยวทันทีขณะที่กลิ่นของเหลวจากแก้วลงคอ ทันทึที่รับรู้ถึงรสชาติเผ็ดร้อนซึ่งต่างจากเบียร์ เขาก็รีบผล่แก้วออกจากริมฝีปาก แต่ของเหลวก็ไหลลงคอไปเรียบร้อยแล้ว

สายตาเหลือบไปเห็นแก้วอีกใบที่เหมือนกัน เขาหยิบแก้วนั้นขึ้นมาดื่มหนึ่งอีกถึงได้รสชาติของเบียร์ที่คุ้นเคย เครื่องดื่มที่เพิ่งดื่มไปนั้นคือเหล้าของยาเฟล

พอรู้ว่าสิ่งที่ตัวเองดื่มไปคืออะไร ใบหน้าก็แดงเรื่อขึ้นทันที รูฐไม่ใช่คนคอแข็ง หลายปีก่อนเขาเคยเชื่อคำพูดของยาเฟลที่บอกว่า “เหล้าล่ะ ยิ่งดื่มมากเท่าไรจะยิ่งคอแข็งมากขึ้น” จึงลองดื่มวิสกี้อย่างอาหญา ผลลัพธ์คือเขาदनหมดสติไม่รู้ตัว รูฐจำเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างที่หมดสติไม่ได้เลย

เช้าวันต่อมาเขากุมหัวที่เหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ของตัวเอง พอลืมตาได้ก็อยากกล่าปากกับสตากับยาเฟลที่อยู่ข้างๆ และกำลังมองเขาอยู่ก่อนแล้ว ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ร่างกายก่อนบนของยาเฟลนั้นเปล่าเปลือย เจ้าตัวนั่งชันเข้าพร้อมพาดแขนที่อุดมไปด้วยกล้ามเนื้อไว้ บนใบหน้ามีรอยยิ้มสนุกสนานปนล่าปากใจเล็กน้อยก่อนจะพูดกับรูฐว่า “ต่อไปเจ้าดื่มเบียร์อย่างเดียวน่าจะดีกว่า”

ในทางกลับกัน ยาเฟลเป็นนักดื่มที่มีชื่อเสียงไม่น้อยหน้าทারাต่างจากรูฐที่ดื่มเหล้ารสเข้มเพียงอีกเตี้ยก็เมาแล้ว ทว่ายาเฟลกลับเพลิดเพลินไปกับมันได้ราวกับเหล้านั้นเป็นแค่กาแฟล่ะ เหล้าที่รูฐเพิ่งดื่มไปเมื่อครู่ก็เช่นกัน ไม่นานหัวใจของเขาก็เริ่มเต้นแรง ใบหน้าเฝือร้อน หนาซ้ำความกระหายอยากที่มีอยู่ก่อนหน้าก็ยิ่งรุนแรงขึ้น รูฐหันมองไปรอบด้านด้วยความกระวนกระวายเมื่อไหร่ยาเฟลจะมานะ

ในปากของเขาแห้งผาก อยากลืมรสโลหิตเสียเดี๋ยวนี้ ไม่สิ แค่น้ำ

ก็ยังดี อะไรก็ได้ที่ช่วยบรรเทาความกระหายของเขาในตอนนั้น

ในที่สุดรุฐก็ลุกขึ้น เขาจะมัวรีรออยู่ตรงนี้ได้ไม่ได้ ต้องรีบตามหายาเพล แล้วออกไปให้เร็วที่สุด

ปัง!

เวลาเดียวกันนั้นประตูทางเข้าก็เปิดออกพร้อมเสียงดังสนั่น ภายในร้านที่เคยอีกที่ทึบครึ้มโครมพลันเจียบสนิท ทุกสายตารวมกันอยู่ที่จุดเดียว สายตาของรุฐเองก็เช่นกัน

มีชายคนหนึ่งยืนอยู่นอกประตูที่เปิดกว้าง คราวนี้ทุกคนต่างเจียบ เพราะเหตุผลอื่น เครื่องหน้าสมบุรณ์แบบราวกับรูปประติมากรรมรับกับเส้นผมสีทองอ่อน ชายคนนั้นปลดปล่อยพลังอันโดดเด่นออกมาตั้งแต่หัวจดเท้า หากเทพแห่งสงครามในนิทานปรัมปราจะมีจริง บางทีอาจจะมีรูปลักษณะเช่นนี้ก็ว่าได้

รุฐมองชายคนนั้นอย่างเหม่อลอย สายตาของผู้ที่ถูกจับจ้องก็มองตรงมาที่รุฐ ทั้งสองจึงสบสายตากัน เขาารู้สึกว่าชายคนนั้นดูอารมณ์ไม่ดี ผ่านไปไม่กี่วินาที ชายที่ยืนนิ่งราวกับรูปปั้นก็เริ่มก้าวเข้ามาในร้าน รุฐกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ เขาารู้สึกไปเองหรือเปล่านะ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายกำลังเดินตรงมาทางเขา

รุฐไม่ได้คิดไปเอง ชายคนนั้นจับจ้องมาที่รุฐขณะเดินเข้ามาหาอย่าง ไม่มีความลังเลเลยแม้แต่น้อย

ชายคนนั้นหยุดฝีเท้าโดยทิ้งระยะห่างจากรูฐประมาณสองสามก้าว รุฐอดที่จะชื่นชมไม่ได้ ยิ่งมองใกล้ๆ ยิ่งสัมผัสได้ถึงความไร้ที่ติของอีกฝ่าย ภายใต้บรรยากาศที่เย็นเยียบนี้ แม้จะรู้สึกถึงความกดดันที่ไม่รู้ที่มาแต่ก็ไม่สามารถละสายตาไปจากอีกฝ่ายได้

ถ้าเขาเดาไม่ผิด ผู้ชายตรงหน้าอาจจะเป็นเบนิก แล้วยังเป็นถึงเบนิก เลือดบริสุทธ์อีกด้วย

รุฐหุบสายตาลงขณะครุ่นคิด พริบตาเดียวที่ได้เห็นนิ้วมือเรียวยาว เขาก็เผลอกลืนน้ำลายอย่างไม่รู้ตัว

“เย็นเด่นเหรอ...”

แม้แต่ลุ่มเสี่ยงก็ยังน่าฟัง ชายคนนั้นพิมพ์พร้อมทั้งมองรูธตั้งแต่หัวจดเท้า ทำทางราวกับกำลังพิจารณาคุณภาพสินค้า ทว่ารูธกลับไม่โกรธ เพราะมันเป็นพฤติกรรมที่มักจะทำโดยไม่รู้ตัวเวลาหาคู่ซึ่งจะได้ใช้เวลายามค่าคืนด้วยกัน แน่่อนว่าถ้าเป็นคนทั่วไปคงไม่มีท่าที่ราวกับกำลังตรวจสอบกันแบบนี้ แต่ชายตรงหน้าเขาอยู่ในระดับที่สูงมากพอจะทำให้ยอมรับการกระทำอย่างไร้ข้อกังขา

รูธเบิกตาโพลงเมื่อเห็นมุมปากของอีกฝ่ายเหมือนจะยกขึ้นเล็กน้อย เขาไม่ได้มองผิดไป คนตรงข้ามยกยิ้มบาง ๆ ณะเอ่ยถาม

“คู่ล่ะ”

“ครับ?”

“มีคู่ให้ขึ้นหรืออ้าขาให้หรือยัง”

คนอื่นในร้านต่างมองมาที่พวกเขาด้วยความสนใจ คนหนึ่งเป็นเนโอ ส่วนอีกคนเป็นเบนิก จากสถานะแล้วไม่มีปัญหา แต่ดูอย่างไร ทั้งสองคนก็เป็นผู้ชายด้วยกันทั้งคู่

ชายคนนั้นไม่สนใจสายตาหลายคู่ที่จับจ้องพวกเขาอยู่ รูธยืนเหม่อลอย เมื่อได้ยินคำถามที่ไม่คาดคิด ก่อนจะถามอีกฝ่ายตามที่ตัวเองเข้าใจ

“ทางนั้นเองก็... ช่วงบลดดีไซเกิลหรือครับ”

เมื่อถามออกไปก็เห็นคิ้วของอีกฝ่ายกระตุกเล็กน้อย หรือจะไม่ชอบสรรพนามว่า ‘ทางนั้น’ หรือไม่อย่างนั้นเขาอาจจะเดาผิด

ชายตรงหน้าถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนตอบคำถาม

“ถ้าไม่ใช่ คิดว่าข้าจะมาดื่มเหล้าราคาถูกที่นั่นหรือ”

ก็จริง...

รูธปฏิเสธคำตอบของอีกฝ่ายไม่ได้เลย ที่เขาต้องมานี้ก็เพราะบลดดีไซเกิลเหมือนกันไม่ใช่หรือไง แต่รูธก็ยังสงสัยอยู่ดีว่า ทำไมคนคนนี้ถึงเลือกมาที่นี้กันนะ

ในเมืองหลวงมีถนนคู่กรวมทั้งหมดสิบห้าสาย หนึ่งในนั้นจะมีถนนคู่รักที่เข้าได้เฉพาะเชื้อพระวงศ์และขุนนางอยู่ด้วย

ซึ่งถนนคู่รักสายนั้นตั้งอยู่บนถนนลูเบิร์นที่อยู่ใกล้พระราชวัง

คำพูดของชายหนุ่มตรงไปตรงมา ไบหน้างดงามให้อารมณ์ต่างจากคนทั่วไป ผู้ชายคนนี้ดูจะคุ้นเคยกับการปกครองคนหรือทอดสายตามองจากด้านบน รุทธสงสัยนักกว่าทำไมคนอย่างนี้ถึงเลือกมาที่แบบนี้

“คำตอบล่ะ”

เสียงของชายหนุ่มดังขึ้นอีกครั้งขณะที่รุทธตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง รุทธเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย

“จะออกไปด้วยกันหรือไม่ไป”

ชายคนนั้นไม่จำเป็นต้องถามเลยก็ได้ เพราะรุทธกำลังพยักหน้าราวกับถูกบางสิ่งล่อลวง

เมื่อเข้ามาในห้องพักบนชั้นสองแล้ว ชายหนุ่มก็ผลักประตูลงเตียงทันที ก่อนจะตามมาคร่อมอยู่ด้านบน น้ำหนักตัวของอีกฝ่ายกดทับตรงช่วงเอว กักขังรุทธไว้ระหว่างขาทั้งสองข้าง ขณะถอดชุดเครื่องแบบออกอย่างคล่องแคล่วแล้วโยนทิ้ง

รูปร่างของชายหนุ่มสมบูรณ์แบบมาก ไหล่กว้าง กล้ามแขนได้รูป กล้ามหน้าท้องเรียงตัวเต็มมุดอยู่บนร่างกายพอมเพริยว ดึงดงามไร้ที่ติเหมือนกับไบหน้าของเขา

มุมปากของชายหนุ่มยกสูงเมื่อเห็นสีหน้าแลดูมีนเมาของรุทธ

“สีหน้าเร้าอารมณ์ดีนี่”

อย่างที่ชายคนนี้พูด ความกระหายอยากของรุทธใกล้แตะจุดสูงสุดแล้ว ถ้าได้ออกไปพร้อมกับยาเฟลตามที่ตั้งใจไว้แต่แรก ตอนนี้เขาคงได้ดื่มเลือดของยาเฟลไปแล้ว นอกจากนี้คนตรงหน้ายังเป็นถึงเบนิกเลียดบริสุทธิ์ที่เคยไต่ขึ้นแค่ชื่ออีกด้วย หากได้ลิ้มรสโลหิตของอีกฝ่ายจะได้รสชาติแบบไหน รุทธไม่สามารถจินตนาการได้เลย

“อยากกินเหรอ”

“ครับ”

เมื่อถูกถามด้วยเสียงทุ้มต่ำ รุทก็ตอบรับราวกับต้องมนตร์สะกด สายตาของรุทจับจ้องที่นิ้วมือของคนตรงหน้าอย่างไม่รู้ตัว ทันทีที่เห็น นิ้วเรียวยาวความกระหายยากก็ตื่นขึ้นจนยากจะทานทน รุทอยากจะคว้านิ้วมือของอีกฝ่ายมาใส่ปากแล้วดูดเลียจนกว่าจะพอใจเสียเดี๋ยวนี้ แต่ก็ทำได้เพียง สะกดกลั้นความต้องการไว้อย่างทุกซ์ทรมาน

“อ้าปาก ข้าจะเอาให้”

คำพูดนั้นทำเอารุทหุบผึ่ง ดวงตาเบิกโต อีก รุทกลืนน้ำลายก่อนรีบ อ้าปาก สายตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังถูกส่งไปยังคนตรงหน้า เมื่อคิดว่า จะได้ลิ้มรสเลือดของเบนิคแล้ว รุทก็แทบเก็บความตื่นเต้นเอาไว้ไม่อยู่

หัวมือของอีกฝ่ายกลับไปหยุดอยู่ตรงทางแกงของตัวเอง ผิดจากที่ บอกว่า ‘จะเอาให้’ รุทจึงเอียงคอด้วยความสงสัย

เดี๋ยวลี ทำไม่มี...

“...!”

รุทกลืนเสียงร้องที่เกือบจะหลุดออกมาอย่างยากลำบาก เมื่อสิ่งที่ โผล่จากขอบทางแกงคือแกนกายตั้งชันของชายหนุ่ม

เมื่อรู้ว่าอะไรเป็นอะไรใบหน้าของรุทก็ซีดเผือดทันที เขากลืนน้ำลาย ด้วยเหตุผลที่ต่างจากก่อนหน้านี้ เห็นบอกว่าจะเอาก็คิดว่าจะเอานิ้วเข้าปาก เขา ดูเหมือนรุทจะเข้าใจผิดไปจริงๆ

รุทตั้งใจจะถอยหนี หัวอีกฝ่ายยังคงคร่อมช่วงเอวของเขา ร่างกาย ที่นอนแผ่หลาอยู่บนเตียงยากจะขยับตัวไปไหนได้ รุทไม่กล้ามองตรงไป ด้านหน้า ได้แต่เบือนสายตามองไปทางอื่นพรางก้นของตัวเองในใจ

โดยทั่วไป เมื่อเบนิคและเนโออยู่ในช่วงบิลด์ดิไซเกิล ขณะที่มีความ สัมพันธ์ทางกาย หรือก็คือมีเซ็กซ์กัน พวกเขาจะเติมเต็มความต้องการของ กันและกันด้วย แต่ว่าการณที่อีกฝ่ายคือยาเฟลจะเป็นอีกแบบหนึ่ง ที่ผ่านมา เมื่อถึงช่วงบิลด์ดิไซเกิล รุทจะนัดพบยาเฟลแล้วดื่มเลือดของอีกฝ่ายด้วยการ เอานิ้วของยาเฟลใส่ปากเท่านั้น ไม่ใช่ว่าไม่มีความต้องการ รุทเองก็เหมือน คนอื่นที่ร่างกายจะร้อนรุ่มเมื่ออยู่ในช่วงบิลด์ดิไซเกิล แต่ต่อให้เขาจะรู้สึกดี

แค่นั้นก็ไม่คิดหลบนอนกับเพื่อนตัวเอง

การที่รู้สึกขึ้นกับการดื่มเลือดในลักษณะนั้นดันสร้างปัญหาขึ้นจนได้ กระทั่งถูกพามาอนบนเตียงแล้วเธอก็ยังคิดว่าผู้ชายตรงหน้าเพียงแค่ว่าจะให้เลือดเขาเท่านั้น หลงลืมไปเสียสนิทว่ากรณีของเขากับยาเฟลเป็นกรณีที่แตกต่างกัน

สรุปสั้นๆ ก็คือ ผู้ชายที่คร่อมอยู่บนตัวเขาตอนนี้ต้องการมีเซ็กซ์ถึงได้เข้ามาคุยด้วย แม้จะรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายเหมือนกันก็ตาม

หลักฐานก็คือสิ่งที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้

ถ้าปลักออกแล้วจะหนีได้ไหมนะ

น่าเสียดายที่เธอไม่มีความกล้ามากพอที่จะทำแบบนั้น ตัวเธอก็พอจะมีกล้ามเนื้อเล็กๆ บางๆ ที่จำเป็นสำหรับการทำงานอยู่บ้าง แต่ไม่สามารถเทียบกับอีกฝ่ายได้เลย

ทันใดนั้นชายตรงหน้าก็ขยับตัวเข้ามาใกล้ใบหน้าของเธอ พอเจ้าสิ่งใหญ่โตนั่นเข้ามาใกล้ เธอก็รีบตะโกนทันที

“ตะ...เตี้ยวก่อนครับ!”

หัวคิวของอีกฝ่ายกระตุก เธอพยายามถอยห่าง แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ยังดี ก่อนจะพูดต่อ

“เข้าดื่มแค่เลือดไม่ได้เหรอครับ”

“พูดอะไรของเจ้า...”

ใบหน้าที่กำลังมองเธอเจอความหงุดหงิด สีหน้านั้นราวกับบอกว่าไม่เข้าใจที่เธอพูดเลยสักนิด

“ขำหรืบะครับ ขอโทษจริง ๆ แต่แค่ดื่มเลือดอย่างเดียวได้ไหมครับ ทางนั้นเองก็ดูเหมือนจะรีบ ถึงได้พาเข้ามาที่นี่...”

เกิดความเจ็บขึ้นครู่หนึ่ง ก่อนที่ชายคนนั้นจะย้อนถามกลับเสียงเบา

“อยากดื่มแค่เลือดอย่างเดียว?”

“...”

“แค่เลือด?”

รูปปิดปากเงียบ ถึงจะมีเงงแต่ก็รู้ว่านั่นไม่ใช่คำถามที่ต้องการคำตอบ

จู่ๆชายที่เคยมองรูธด้วยสายตาเย็นเยียบก็ยกยิ้มบาง จากนั้นก็ยื่นแขนออกมาคว้าคอรูธแล้วดึงเข้าหาตัว

“ไอ้ที่เล่นตัวแบบนี้ก็เป็นแผนอย่างนั้นหรือ”

แท่งกลางกายของอีกฝ่ายกดลงมาบนแก้มของรูธทันทีโดยไม่มีช่องว่างให้ปฏิเสธ รูธพยายามหันหน้าหนีล้มผัสแข็งขึ้นนั้น ทว่าอีกฝ่ายกลับยิ่งใช้แรงกดศีรษะของเขาอย่างไร้ความปราณี

“แต่ก็ควรจะดูสถานการณ์หน่อยนะ เพราะข้ากำลังรีบอย่างที่เจ้าบอกพอดีเลยล่ะ”

ชายตรงหน้าหรือโคลด์ตันไม่ได้โกหก ปกติเมื่อถึงช่วงบลดดีไซเกิลก็จะมีเนโอมาหาถึงเตียงนอน ทว่าวันนี้กลับต้องสะกดกลืนความต้องการแล้วควมมำม่งสู่บ้านเกิดเมืองนอน ความอดทนที่ไม่คุ้นชินนั้นคงอยู่ได้ไม่นาน โคลด์ตันที่ควมมำเต็มกำลังไปทางพระราชวังก็สับถ่อหยาก่อนบังคับม้าให้หันไปอีกทาง

เขาตรงไปยังถนนคูร์กใกล้ๆด้วยความเร่งรีบ แต่กลับรู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก รวากับมีใครบางคนกำลังร้องเรียกอยู่ โคลด์ตันคิดว่าที่เขารู้สึกอย่างนั้นเพราะความต้องการที่สั่งสมอยู่ในตอนนี้ เขาตรงไปเปิดประตูร้านเหล้าที่มองเห็นเป็นร้านแรกอย่างรุนแรง แล้วก็ได้สบสายตากับใครบางคนทันทีที่ประตูเปิดออก

ใบหน้าขาวสะอาด ริมฝีปากที่เผยออกเล็กน้อยราวกับกำลังตกใจ นัยน์ตาดำราวกับหินอบซิเดียน¹ ทั้งบรรยากาศรอบตัวและความรู้สึกของเขาล้วนร้องบอกว่าอีกฝ่ายคือเนโอ แล้วยังเป็นเนโอเย็นเด่นเสียด้วย หลังพิจารณาเสร็จ โคลด์ตันก็ตรงเข้าไปหาเป้าหมายโดยไร้ความลังเล

ถ้าถูกใจ บางทีเขาก็กดผู้ชายอยู่บ้าง แต่ถ้าได้กดผู้ชายเมื่อไร เขาก็มีข้อเสียตรงที่จะไม่รอให้อีกฝ่ายเตรียมช่องทางด้านหลังให้พร้อมก่อน แก่นกายของโคลด์ตันใหญ่โตมากจนแม้แต่ผู้หญิงที่มีประสบการณ์โชกโชน

¹ Obsidian เป็นหินที่เกิดจากการเย็นตัวอย่างรวดเร็วของลาวาจากภูเขาไฟ หินชนิดนี้เป็นแก้วธรรมชาติ มีลักษณะมันวาวสีดำหรือเทาเข้ม

ก็ยังยากจะรับไหว ไคล์ตันเห็นว่าถ้าใส่เข้าไปเลยอาจทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บได้ จึงคิดอย่างใจดีไม่สมกับเป็นตัวเอางว่าจะใช้ปากของคนใต้ร่างช่วยให้ตัวเขา ได้สบายตัวสักครั้งหนึ่งก่อน การได้เจอเนโอเย็นเต๋นอย่างไม่คาดคิดในที แบบนี้ รวมไปถึงสีหน้าร้อนใจและคาดหวังน้อยๆ ทั้งที่ยังสับสนงุนงงและ หวาดกลัวของรูธ ทำให้เขาเกิดความสนใจมากทีเดียว

แต่เมื่อครูเขาบอกว่ายังงั้นนะ จะดื่มแค่เล็อดจั้นเหรอ ทั้งที่ทำหน้า แบบนั้นนะนะ

“อ้อ...”

เมื่อเจอกับพละกำลังอันดุดันแบบนี้ รูธก็ได้แต่โอดครวญก่อนที่ น้ำตาจะไหลลงมา แก้มขวายังคงมีท่อนเนื้อของอีกฝ่ายดันดันอยู่ จากนั้น เสียงทุ้มต่ำก็เอ่ยถาม

“เลือกซะ จะอมให้ หรือจะให้ใส่เข้าไปทั้งอย่างนี้”

ใส่เข้าไปทั้งอย่างนี้เหรอ แค่คิดซนก็ลุกชันไปทั้งร่างแล้ว รูธนิ่งไป นึกอยากถามว่าไม่มีตัวเลือกดื่มเล็อดอย่างเดียวหรือไงกัน แต่ถ้าหลุดปาก ถาม คราวนี้คงได้เกิดเรื่องสยดสยองขึ้นจริง ๆ แน่

ไคล์ตันตีความความเจียบของคนใต้ร่างตามใจตัวเองก่อนจะดึงศีรษะ ของรูธให้หายไปด้านหลัง

“คำตอบล่ะ”

เขาถามขณะกดหยันตาสีน้ำเงินเข้มมองคนใต้ร่าง อีก รูธกลืนน้ำลาย ลงคอไม่รู้ตัว ลืมไปสนิทว่าผู้ชายคนนี้เป็นเบนิกเล็อดบริสุทธ์ที่ยากจะพบเจอ สักครั้งในชีวิต ขอแค่เป็นเนโอ ไม่ว่าใครก็ต้องถูกเบนิกเล็อดบริสุทธ์ดึงดูด ทั้งสิ้น

ชายหนุ่มใช้มือซ้ายลูบไล้ริมฝีปากรูธพลางเหม่อมอง ก่อนจะสอดนิ้ว เรียวยาวผ่านกลีบปากที่เผยออก

“อีก!”

รูธย่นคอเมื่อเพดานปากถูกขูดเบาๆ มือที่กำลังขยับเตี้ยงแน่นกระตุก เล็กน้อย นึกอยากเลื่อนขึ้นมาจับข้อมือของชายหนุ่มแล้วฝังคมเขี้ยวลง ใจจะขาด แต่รูธไม่สามารถทำตามสัญชาตญาณได้

ทำไงดี กลับตาแล้วกัดไปเลยดีไหม

ช่างน่าเสียดาย เพราะก่อนที่จะรู้จะได้ทำตามหวัง ไคล์ตันก็ถอนนิ้วมือออกไปก่อน มือใหญ่รั้งต้นคอของรูธเข้าหาอีกครั้ง ทำให้ถุงน่องและส่วนโคนแก้มกายทาบทับตรงสันจมูกพอดี

“คำตอบล่ะ”

ในที่สุดรูธซึ่งลังเลก็ตัดสินใจได้ เขาพยักหน้าแทนคำตอบ ตอนนี้นรูธเองก็ถึงขีดจำกัดแล้ว เขาไม่สามารถประคองสติของตัวเองได้เมื่อเจอเข้ากับเลือดและกลิ่นอายลามกเข้มข้น

เขาได้เรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาแล้วว่า เบนิกจะให้เลือดแก่นีโอเมื่อพวกเขาใกล้จะเสร็จจสม ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าก็น่าจะเป็นเหมือนกัน เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายคงไม่มีทางให้เลือดรูธโดยเด็ดขาดจนกว่าเจ้าตัวจะรู้สึก ว่า ‘ตอนนี้แหละ’ นั่นหมายความว่าเพื่อที่จะดื่มเลือดของเบนิกเลือดบริสุทธิ์ คนนี้ รูธต้องทำให้ชายหนุ่มสุขสมให้ไวที่สุดเท่าที่จะทำได้

รูธลังเลครู่หนึ่งก่อนจะหลับตาแน่นแล้วรับท่อนล่างของอีกฝ่ายเข้าปาก คิ้วของไคล์ตันขมวดเข้าหากันขณะหลุบตามองรูธซึ่งสีหน้าบ่งบอกว่าอยากดื่มเลือด แต่การกระทำกลับตรงกันข้าม สิ่งที่มากกว่าความเงอะงะก็คือความลึบและรือรือ เหมือนมีความขัดแย้งในตัวเอง ใบหน้านั้นราวกับกำลังบอกว่า ที่ตามมาก็เพื่อดื่มเลือดเท่านั้น จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรือ

“...!”

ร่างกายของรูธกระตุกรวากับปลาที่ถูกลมวกทิ่มแทงเมื่อไคล์ตันอ้อมมือมากอบกุ่มต้นคอของเขา พอทันที ไคล์ตันกางมือแล้วออกแรงรั้งท้ายทอยของรูธ เมื่อเห็นแก้มขาวนูนออกมาคล้ายกำลังอมมียิ้มจึงพึงพอใจ

“เสียดี ๆ ถ้าไม่อยากโดนกระแทกจนสุดคอ”

รูธตื่นตระหนกกับคำสั่งที่ตามมา แต่เขาไม่มีหนทางให้หลีกเลี่ยงแล้ว จึงตัวดิ้นเลียส่วนโคนอย่างไม่มีทางเลือก เขาสัมผัสได้ถึงความแข็งขึ้นแต่ก็อ่อนนุ่ม รวมไปถึงเส้นเลือดปูดโปนตามท่อนเนื้อได้อย่างแจ่มชัด ใบหน้าของเขาแดงเถื่อนเมื่อตระหนักว่าสิ่งที่อยู่ในปากคืออะไร

“ใช้มือด้วย”

ไคล์ตันลั้ง และยังคงหลุมมองรูธด้วยสายตาดูผู้ชมคนหนึ่งทั้งที่ส่วนล่างอัดแน่นไปด้วยรากะ

แพนตาของรูธสั้นระริก แก้มทั้งสองข้างแดงปลั่ง แม้ความสามารถจะไม่ได้เรื่อง แต่หน้าตาก็ถือว่าตรงสเปก รวมถึงเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนที่ค่อยๆปรกลงมานั้นด้วย

“ฮ้า...”

ไคล์ตันถอนแค้นกายออก รูธจึงสูดหายใจได้เต็มปอด น้ำลายใสๆที่เอ่อเต็มปากไหลออกมาเป็นทาง ไคล์ตันจับแขนรูธแล้วผลักลงบนเตียงนอนอีกครั้ง

เมื่อเปิดลิ้นชักข้างเตียงดูก็เจอขวดเล็กๆ อย่างที่คิด ชายหนุ่มเปิดฝาแล้วเทของเหลวจากขวดลงฝ่ามือ กลืนจนตลบอบอวลไปทั่วห้อง กลืนนั้นช่วยให้รูธได้สติกลับมา ตัวเขาเองก็เป็นผู้ชายเหมือนกัน รู้ดีว่าไม่ควรพูดมันออกมาในสถานการณ์แบบนี้ แต่จะไม่ให้พูดก็ไม่ได้

“ใช้มือไม่ได้เหรอครับ เห็นแบบนี้แต่ข้อมือข้าแข็งแรงมากเลยนะ ฝีมือก็ดีด้วย”

“...”

“ไม่งั้นก็ ข้าจะใช้ปาก...!”

‘ต่อไปครับ...’ เขาไม่สามารถพูดจนจบประโยคได้ ไคล์ตันจีปากอย่างนี้รำคาญก่อนจะรังเกียจของรูธเข้าหาตัว ใบหน้าของพวกเขาก็ใกล้กันภายในพริบตา จากนั้นไคล์ตันก็ประจบริมฝีปากลงมา

รูธอัปปากเตรียมจะพูดอยู่ก่อนแล้ว ไคล์ตันจึงรुक้าเข้ามาในโพรงปากอย่างง่ายดาย มือข้างหนึ่งจับอยู่ที่ข้อมือของรูธ ส่วนอีกข้างจับอยู่ที่ปลายคางแล้วเขยิบขึ้นมาเพื่อจับจูบรุนแรงจากตน รูธตื่นตระหนก ขณะที่ทำที่ปฏิเสธแต่ก็เผลอตอบรับลิ้นร้อนของชายหนุ่มที่พัวพันอยู่ในริมฝีปากอย่างไม่รู้ตัว

“อือ...อืม...”

รูธส่งเสียงคราง บางครั้งที่เขาต้องใช้เวลายามคำคินกับเบนิกผู้หญิงเพราะว่าไม่ตรงกับยาเฟล รูธจะจุมพิตหญิงสาวเหล่านั้นด้วยความอ่อนโยน

และนุ่มนวลเสมอ เขาไม่เคยมีจูบที่ทั้งเร็ววุ่น ริมฝีปาก และลมหายใจผสมปนเปกันจนวุ่นวาย ทั้งยังเป็นจูบที่เร่ร่อนและรุนแรงจนคิดอะไรไม่ออก เช่นนี้มาก่อน

“...!”

ระหว่างที่กำลังมึนงง จู่ๆ รุทก็เบิกตาโตเมื่อรู้สึกถึงมือที่ลูบคลำช่องทางด้านหลังของเขา แล้วนิ้วหนึ่งก็ชำแรกเข้ามาภายใน มีหน้าซำยังสร้างความกดดันอันหนักหน่วง ก่อนจะซูดไปตามผนังด้านในอย่างไร้ความปราณีเพื่อขยายช่องทาง

ไคล์ตันดูเร่ร่อน หลังจากสอดนิ้วเข้าไปในช่องทางคับแน่นเป็นนิ้วที่สามก็ขยับนิ้วเข้าออกรุนแรง ทำให้คนใต้ร่างร้องครางออกมาด้วยความเจ็บปวดทว่าเสียงครางนั้นยิ่งกระตุ้นอารมณ์ไคล์ตันขึ้นไปอีก เมื่อถอนริมฝีปากรุทก็พ่นลมหายใจร้อนออกมา

ไคล์ตันสอดนิ้วชี้ข้างซ้ายเข้าไปในปากของรุท ก่อนสั่งสั้นๆ ว่า

“กัด”

คำพูดนั้นเป็นการอนุญาตให้รุทกัดนิ้วและต็มเลือดได้ สองมือของเขาลึงยกขึ้นจับข้อมือของไคล์ตันอย่างเงอะงะ

ทว่ารุทกลับไม่ได้กัดนิ้วของอีกฝ่ายอย่างที่คาดการณ์ไว้ เขาเผยสีหน้ากระสับกระส่ายราวกับคนที่เจออาหารเลิศรสวางอยู่ตรงหน้าแล้วแต่ยังไม่มั่นใจ จึงได้แต่ส่งคำถามผ่านทางสายตาวาว่า ‘ให้ต็มได้จริง ๆ หรือครับ’ ทำเอาไคล์ตันหัวเราะขึ้นจมูก และตกตะลึงจนพูดไม่ออก

“ข้าจะนับถึงสาม หนึ่ง สอง...”

โอ๊ย ไม่รู้ด้วยแล้ว

รุทหลับตาแน่นก่อนฝังเขี้ยวลงบนนิ้ว กัด ทันทีที่ออกแรงกัด ในปากก็มีของเหลวรสหวานแผ่ซ่านราวกับน้ำผลไม้ ซึ่งก็คือเลือดของเบนิกที่รุทต้องการที่สุด

รุทดูดเลี่ยนนิ้วของไคล์ตันอย่างคนไร้สติ แม้แต่น้ำเปล่าที่ได้ดื่มก่อนสิ้นลมด้วยความกระหายก็ยังไม่หวานล้ำเท่าสิ่งนี้ สติรับรู้ทั้งหมดของรุทไปรวมกันอยู่ที่นิ้วและเลือดของเบนิก ไม่รู้แม้กระทั่งว่าตัวเองอาาทั้งสองข้าง

ออกตอนไหน ตอนที่รู้ว่ามียางอย่างผิดปกติก็สายไปเสียแล้ว เขารู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายกำลังถอนนิ้วออกไปพร้อมกับบางสิ่งแทรกกายเข้ามาในตัวของรูธ

“อะ...ไม่ะ...!”

รูธส่งเสียงซ้ำไป และมันก็เป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ ความเจ็บปวดเหมือนถูกแยกร่างออกเป็นเสี่ยง ๆ รวมถึงความกดดันถ้าโถมเข้ามาพร้อมกัน โคล์ตันแทบหับร่างกายที่กำลังดิ้นพล่าน คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันจะรัดแน่นก็รัดไปสิ แต่ถ้าวัดกันจนเหมือนจะตัดให้ขาดแบบนี้มันก็มีแต่จะทำให้หมดอารมณ์เอา โคล์ตันไม่มีทางเลือกอื่นจึงหุบขวดน้ำมันหอมที่กลิ้งอยู่ข้างตัวมาเทใส่จุดที่เชื่อมต่อกันอีกครั้ง เขาถอนสรีรกายออกเล็กน้อยก่อนสอดกลับเข้าไปใหม่

ชายหนุ่มส่งเสียงครางเบา ๆ เมื่อสอดใส่เข้าไปจนสุดลำ ภายในตัวของรูธยังคงบีบรัดแห่งเนื้ออย่างหนักหน่วงเช่นเดิม ตอนที่กำลังจะบอกให้รูธผ่อนแรงหน่อย ก็เปลี่ยนใจหักแขนทั้งสองข้างลงกับเตียงแทน คิดว่าพูดไปก็คงไม่ได้ยินเพราะแค้นใจใบหน้าขาวนวลก็ซีดเผือดจนดูทรมานมากแล้ว

“เดี๋ยวเจ้าก็จะรู้สึกดีเอง”

โคล์ตันเริ่มขยับเอวเข้าออก รูธลั่นหายใจก่อนจับแขนของชายหนุ่มไว้ เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นตามสัญชาตญาณเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายขยับตัว แต่ก็แพ้เรียวแรงของโคล์ตันที่สอดใส่เข้ามาภายในอย่างสมบูรณ์แล้วอยู่ดี

หางตาของรูธมีน้ำใส ๆ รินไหลลงมา ทุกครั้งที่อวัยวะภายในถูกดันดันจากสิ่งแข็งแกร่ง ลมหายใจของเขาจะติดขัด ความรู้สึกที่เหมือนมีเยื่อเมือกติดตามด้วยเวลาที่อีกฝ่ายถอนกายออกก็สร้างความหวาดกลัวให้เขาด้วยเช่นกัน

“เจ็บ...!”

รูธพูดเจือเสียงสะอื้น ทว่าเสียงนั้นกลับยิ่งปลุกเร้าอารมณ์ของโคล์ตัน “ข้างในของเจ้า สดุดดีมาก”

ชายหนุ่มพูดพร้อมแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ภายในของรูธยังคงบีบรัดแน่น แต่ความรู้สึกกลับต่างจากครั้งแรกที่สอดใส่เข้าไปโดยสิ้นเชิง

น้ำมันหอมที่เทไปเกือบหมดขวดช่วยให้โคล์ตันแทรกตัวเข้าไปได้ง่ายดายกว่าที่คิด ผ่นางภายในที่ทั้งเรียบลื่นและอบอุ่นกำลังโอบรัดสลับคลายตัว

เข้าไปเข้ามาตามจังหวะของโคล์ตันโดยไม่รู้ตัว

มือของรูธยังจับที่แขนของอีกฝ่าย ทว่าแรงที่สัมผัสนั้นแผ่วเบา ซึ่งทำให้โคล์ตันพึงพอใจมากที่สุด

รูธไม่สามารถประคองสติของตัวเองได้อีกแล้ว เขา่วนอยู่กับการอดทนต่อสัมผัสที่ไม่คุ้นเคยโดยไม่รู้เลยว่าคนที่อยู่ด้านบนกำลังมองเขาด้วยสายตาแบบไหน

ในครั้งแรกเขาคิดว่าตรงนั้นคงจะฉีกขาดแล้วจริงๆ ตอนที่สิ่งนั้นดันดันเข้ามาภายในโดยไม่รู้ว่าจะสิ้นสุดตรงไหน ทำเอารูธต้องร้องขอชีวิต ตัวตนของคนด้านบนยิ่งใหญ่เพียงใดรูธได้เห็นด้วยตาและสัมผัสด้วยมือแล้ว ถ้าได้รับแต่ความเจ็บปวด ต่อให้ต้องเตะ หรือต้องด่าหยาบแค่ไหนเขาก็จะทำแล้วหนีไปเสียเลย ไม่สนใจแล้วว่าจะได้ดื่มเลือดหรือไม่

ทว่าความเป็นจริงแม้จะมีของใหญ่โตขยับเข้าออกอยู่ในร่างกาย กลับเป็นสิ่งที่พอจะอดทนได้เสียอย่างนั้น ความกระหายที่เขาลิ้มลิ้นไป เพราะความตื่นตระหนกกลับคืนมาอีกครั้ง รูธหอบหายใจพลางเอ่ยถาม

“เลือด เมื่อไหร่จะให้เลือด...!”

ใบหน้าแดงขึ้นเหนือปรากภูสูลายตาของโคล์ตัน ทำให้หวนคิดถึงภาพเมื่อครู่ที่สอดนิ้วเข้าไปในปากของรูธเพื่อเป็นการตักเตือน แล้วอีกฝ่ายก็จับข้อมือของตนราวกับเชือกช่วยชีวิต ก่อนจะกัดอย่างรีบร้อน

หลังเกิดความรู้สึกวาบวาม โคล์ตันก็สัมผัสได้ชัดเจนว่าอารมณ์หงุดหงิดที่เคยสั่งสมภายในร่างกายพลันหายวับไป สีหน้าของรูธจึงจางเป็นที่สุด ภาพที่อีกฝ่ายเสียนิ้วของเขาราวกับเด็กน้อยขณะหลับตาพริ้มตริงลายตาของโคล์ตันได้อย่างน่าประหลาด หากไม่คิดว่าส่วนนั้นกำลังเร่งรีบอยากปลดปล่อยใจจะขาด โคล์ตันอาจเฝ้ามองใบหน้าของรูธขณะดูดเสียนิ้วของเขาไปเรื่อยๆ ก็ได้

คิดแล้วความร้อนรุ่มก็ยิ่งไต่ระดับ โคล์ตันขยับสะโพกถอนตัวตนที่ฝังอยู่ลึกออกมา ก่อนจะกระแทกกลับเข้าไปอีกครั้ง

“ดะ...เดี๋ยวก่อนครับ...! อีก...! ลึกเกินไปแล้ว...!”

โคล์ตันใช้มือข้างเดียวรวบมือที่กำลังผลักไล่เขาแล้วดันตัวเข้าไปจนสุด

อีกไม่นานก็จะเสร็จแล้ว ไคล์ตันใช้มืออีกข้างเชยคางรุฐ ก่อนเอ่ยคำที่รุฐเฝ้ารอมาตลอด

“อ้าปาก ข้าจะใส่เข้าไปให้”

ไคล์ตันพูดพร้อมสอดนิ้วเข้าไปในโพรงปากของรุฐ กลืนเลือดจางๆ ทำให้รุฐกัดนิ้วหนาตามสัญชาตญาณ โลหิตรสหวานอบอวลไปทั่วโพรงปาก รุฐกลัวอีกฝ่ายจะถอนนิ้วออกโดยไม่บอกกล่าวกันอีก จึงจับข้อมือของไคล์ตันไว้แน่นแล้วดูดเลือดอย่างตะกุ่มตะกาม

“ฮ้า...”

จากนั้นรุฐก็ผ่อนคลายใจทางปาก ไปหน้าเต็มไปด้วยความพึงพอใจ เมื่อเห็นว่ารุฐดื่มเลือดจนพอใจแล้ว ไคล์ตันก็จับสองมือของรุฐกดลงกับเตียง แล้วเริ่มขยับสะโพกที่หยุดนิ่งไปครู่หนึ่งอย่างรุนแรงอีกครั้ง

“พรุ้งนี้”

รุฐเงยหน้ามองไคล์ตันเมื่อได้ยินเสียงของอีกฝ่าย

“พรุ้งนี้เจ้าก็มาที่นี้สิ เวลานี้กำลังดี”

คำว่า “ทำไม” วิ่งผ่านหัวรุฐไป เขาตรงอย่างเจ็บปวดกับการขยับร่างกายของคนด้านบนที่รุนแรงเสียจนเตียงนอนส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด

ผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ หลังจากขยับตัวจนเข้าออกอย่างดูตันแล้ว ไคล์ตันก็กระแทกตัวอย่างหนักหน่วงเป็นการส่งท้าย รุฐเหม่อลอยเมื่อสัมผัสได้ถึงความอุ่นวาบที่เปียกชุ่มภายในกาย

ในที่สุดก็จบลงเสียที่...

รุฐไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเวลาผ่านไปนานแค่ไหน แต่สำหรับเขามันเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานมาก ในเมื่อต่างฝ่ายต่างก็บรรลุเป้าหมายของตัวเองแล้ว เขายากจะออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้นี้ ทว่ากลับไม่มีแรงแม้แต่จะขยับนิ้ว นี่เป็นอาการที่จะเกิดขึ้นเพียงชั่วคราวหลังจากดื่มเลือดของเบนิค

ทว่าตอนที่ดื่มเลือดของยาเฟลเขาก็ไม่ได้เป็นถึงขนาดนี้ หรือเพราะเขาเพิ่งเคยลิ้มรสโลหิตของเบนิคเลือดบริสุทธิ์เป็นครั้งแรก

“...สินะ”

รุฐได้ยินเสียงหัมต่ำเลือนรางพลางรู้สึกว่ามีอีกคนค่อยๆ ผนังตัวออกไป

รูธลืมหามองไคล์ตันอย่างยากลำบาก อีกฝ่ายกำลังยิ้มอยู่ สีหน้าดูผ่อนคลายอย่างมาก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะได้ถ่ายเลือดหรือปลดปล่อยอย่างอื่นกันแน่

“...!”

รูธสะดุ้งเมื่อรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างสัมผัสกับเบื้องล่างของเขาอีกครั้ง แต่พอรู้ว่ามันเป็นนิ้วมือของไคล์ตัน จิตใจที่ตื่นตระหนกก็สงบลง

“อย่างนั้นครับ”

รูธยังคงไม่มีแรงเช่นเดิมจึงเอ่ยขอร้องด้วยคำพูด ทว่ามือของชายหนุ่มกลับขยับอยู่เช่นนั้น นอกจากจะไม่หยุดแล้วยังสอดนิ้วเข้าไปในช่องทางที่น่าจะบวมแดง ทั้งยังเริ่มควานไปตามผนังร้อนอีกต่างหาก

ใบหน้าของรูธบดบัง ในเมื่อมาถึงขั้นนี้ รูธก็ไม่ได้จะมานึกเสียใจภายหลังที่มีเช็กซ์กับชายคนนี้ ไมลิ ที่จริงก็รู้สึกอยู่นิดหน่อย แต่เขาก็ได้ดื่มเลือดของเบนิกเลือดบริสุทธิ์เป็นการตอบแทนแล้ว ดูอย่างไรก็เป็นทางเขาที่ได้กำไร

ปัญหาคือไม่ว่าจะเนโอหรือเบนิก ต่างก็มีข้อเสียตรงที่มีความต้องการสูงเวลาที่รูธอยู่ในช่วงบดดีไซเกิลแล้วเจอกับเบนิกยืนเด่นเพศหญิง พวกเขาจะมีอะไรกันอย่างน้อยก็สองถึงสามรอบ

หมายความว่าชายตรงหน้าเองก็เช่นกัน ดูจากภาพลักษณ์ของอีกฝ่ายดูเหมือนจะเป็นคนที่พอเสร็จกิจคงหันหลังกลับ หรือไม่กี่ไคร่จะนอนออกไปเลย แต่จากการที่เขาถูกล้ำเข้ามาในช่องทางด้านหลังของรูธอีกครั้งอย่างหน้าตาเฉยเช่นนี้แล้ว คงไม่ได้คิดจะจบแค่รอบเดียวจริงๆ

ขณะกำลังครุ่นคิด อีกฝ่ายก็ถอนนิ้วออกแล้วสอดใส่สิ่งที่ใหญ่โตและแข็งขึ้นกว่าเข้ามา รูธสูดหายใจลึก ต่อให้ห้ามปรามอีกฝ่ายก็คงไม่ฟัง รูธจึงตัดสินใจปล่อยให้เป็นไปอย่างที่เขาควรเป็น

“ช้าขอบอกไว้ก่อนนะครับ”

“ว่า?”

“คราวนี้ช้าจะดีมากกว่าเดิม”

แน่นอนว่าโลกนี้ไม่มีของฟรี รูธจึงคิดจะเอาคืนให้สมกับสิ่งที่เขาเสียไป คำพูดของรูธให้ความรู้สึกดีเต็ยอยู่เล็กน้อย ไคล์ตันจึงแค่นเสียงผ่านลำคอ

ที่หนึ่งก่อนตอบกลับ

“ตามสบาย”

รูธคิดว่าคนเรามักจะเจอเรื่องน่ารำคาญอยู่บ้างเป็นครั้งคราว และหนึ่งในนั้นก็คือการถูกรบกวนระหว่างนอนหลับอย่างสุขสงบนั่นเอง

“คุณเฮลส์ครับ อยู่ข้างในไหมครับ”

ใบหน้าของรูธบึ้งตึงเมื่อได้ยินเสียงแว่วเข้ามาขณะกำลังนอนหลับ เขามุดหน้ากับหมอนแทนการลืมตาตื่น หากเป็นยามปกติเขาจะถามกลับว่ามีเรื่องอะไร แต่สภาพร่างกายของเขาในวันนี้ไม่ดีเอาмаกๆ เมื่อเห็นว่าเป็นคนในห้องยังเจี๊ยบ คนด้านนอกจึงส่งเสียงเรียกอีกครั้ง คราวนี้อีกฝ่ายถึงกับเคาะประตูปึงปึงด้วย

“คุณเฮลส์ครับ มีแขกมาหาครับ”

รูธค่อยๆ เงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินประโยคที่เขาไม่สามารถเมินเฉยได้ ปกติไม่ว่าจะเป็นภารกิจทั่วไปหรือภารกิจที่มีการระบุชื่อเป็นพิเศษ ก็จะได้รับผ่านมาสเตอร์ นานทีจึงจะมีผู้ว่าจ้างที่ขอลุ่ดคุยเป็นการส่วนตัว เพื่อขอคำแนะนำหรือปรึกษา ในกรณีนี้รับประกันได้เลยว่าจะได้รับค่าจ้างที่สูงกว่าปกติ ฉะนั้นรูธจึงมักจะออกไปพบกับผู้ว่าจ้างอยู่เสมอ

“คุณเฮลส์ครับ...”

คนนอกห้องทนรอไม่ไหว เรียกชื่อเขาอีกครั้งก่อนจะบอกว่า “ขอเข้าไปได้ไหมครับ”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ ขมับของรูธก็ปวดหนุ่บทันที

หลังจากได้รับมอบหมายงานน่ารำคาญงานหนึ่งที่เรียกว่า ‘การอบรมเด็กใหม่’ วันต่อมาทันทีที่ลืมตาตื่น เขาเห็นว่าตัวเองจะหัวใจวายไปเสียแล้ว เมื่อได้เห็นหน้าตาที่ไม่คุ้นเคย เขาไม่สามารถแสดงความโกรธกับคนที่บอกว่า ‘ปลุกแล้วแต่ไม่มีเสียงตอบกลับก็เลยเข้ามา’ ได้ จึงตักเตือนอย่างใจเย็นว่า

ต่อไปอย่าเข้ามาในห้องโดยไม่ได้รับอนุญาตอีก แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะลืมคำพูดของเขาไปเสียสนิท

“จะเข้ามาทำไม ข้าขอสิบนาทิ ไม่สิ ไปบอกให้เขารอหานาทิ”

หลังตอบด้วยเสียงแหบแห้งแล้วเธอก็จำใจยืนตัวลุกขึ้น

“...!”

ทันทีที่ขยับตัว ความเจ็บปวดก็แล่นปราดขึ้นจากช่วงเอวจนเขาหลุดเสียงครางอย่างเจ็บปวด รุกขลุกขึ้นเปลี่ยนเสื้อผ้า พยายามไม่สนใจความทรงจำเมื่อคืนที่หลังไหลเข้ามา ครู่หนึ่งเขาก็เปิดประตูแล้วตรงไปยังห้องอาบน้ำรวมซึ่งอยู่ปลายสุดของทางเดิน เขาตั้งใจจะล้างหน้าล้างตาลักหน้อยก่อนลงไปพบผู้ว่าจ้าง

“เชิญครับ”

เมื่อเห็นรุธ วาร์เนลที่ยืนรออยู่หน้าห้องรับแขกก็เปิดประตูให้ รุกขดูความเรียบร้อยของเสื้อผ้าอีกครั้งก่อนเดินเข้าไปข้างใน มีใครบางคนนั่งอยู่บนโซฟาสีเขียวที่ตั้งอยู่กลางห้อง

“อะ...อ้าว”

คนที่มาหาเธแต่เช้า ไม่สิ ตอนนี้ก็โงงแล้วเขาก็ไม่แน่ใจ นับตั้งแต่ตอนที่ลืมตาตื่นขึ้นมาก็แล้วกัน คนคนนั้นไม่ใช่ผู้ว่าจ้าง รุกขเดินเข้าไปนั่งตรงข้ามยาเฟลที่โบกมือทักทายเขาอย่างไริ่ยางอายอยู่ตรงหน้า

เบาะโซฟานั้นนุ่มราวกับจะฝึกร่างลงไปได้ ดีกว่าเตียงที่อยู่ในห้องนอนมาก คนที่เลือกโซฟานี้มาตั้งในห้องรับแขกคือกิลด์มาสเตอร์ โรมานนั่นเอง โรมานเป็นคนละเอียดรอบคอบ แม้แต่เงินหนึ่งโกลด์ก็ไม่ยอมให้ขาดตกที่จริงตอนรู้ว่าคนอย่างโรมานเลือกโซฟาที่ดีที่สุดมาไว้ในห้องรับแขกเพื่อให้ผู้ว่าจ้างรู้สึกสบายใจ เขาถึงกับแอบสงสัยว่า ‘คนคนนี้มีแผนอะไรหรือเปล่า’ แต่พอได้ลองนั่งเองแล้วก็รู้สึกว่โรมานอาจจะทำด้วยความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ ก็ได้

ยาเฟลมองสีหน้าเหม่อลอยของรูธก่อนถามเชิงหยอกล้อ

“สีหน้าดูไม่ยินดีที่ได้เจอข้าเลยนะ”

รูธสับตมก่อนตอบ “ข้าเพิ่งตื่น นึกว่าเป็นผู้ว่าจ้างก็เลยลงมา”

ถ้าเป็นลุงมอลตันที่รับผิดชอบดูแลงานจิปาตะภายในที่พักคงจะบอกว่าเพื่อนมาหา แต่คนที่ปลุกรูธเมื่อครู่คือวาร์เนล สมาชิกกิลด์คนใหม่ที่รูธเพิ่งถูกบังคับให้รับมาดูแลเมื่อไม่กี่วันก่อน

“ร่างกายเป็นยังงี้บ้าง”

รูธมองยาเฟลด้วยสีหน้าสงสัยเมื่อได้ยินคำถามที่ไม่คาดคิด บนใบหน้าของยาเฟลมีแววหยอกล้อปรากฏอยู่

“ดูรุนแรงมากเลยนี่

“ผู้ชายคนนั้น...” คำต่อมาทำให้รูธเข้าใจทันทีว่ายาเฟลหมายถึงอะไร รูธมีสีหน้าปั่นป่วน เขายกมือเกาคางทั้งที่ไม่มีอาการคัน ก่อนจะถามยาเฟลเป็นการยืนยัน

“เห็นหรือ...”

ยาเฟลยกนิ้วโป้งให้รูธแทนคำตอบ

คราวนี้รูธเหวี่ยงภาพโฟลท่อมแผ่นหลัง ถึงจะรู้จักกันดีแต่ก็ยังมึนซ้อยกเว้นอยู่ พอลึกว่ายาเฟลเห็นเขานอนตะเกียกตะกายอยู่ได้ร่างผู้ชายแล้ว ความอับอายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนก็ผุดวาบขึ้นมา

พอเห็นเพื่อนอายอย่างที่ไม่ได้เห็นบ่อยๆ ยาเฟลก็อธิบายสถานการณ์ในมุมของตน

“ข้ากลับมาหลังจากเข้าห้องน้ำเสร็จก็ควรจะเจอเจ้านั่งอยู่โซฟาไหม แต่มองหายังไงก็ไม่เจอ เลยถามลุงเจ้าของร้าน เขาบอกว่าเจ้าขึ้นไปชั้นสองกับผู้ชายแล้ว ข้าเองก็ทำอะไรไม่ถูกเลยตามขึ้นไป แล้วประตูห้องมันก็แง้มอยู่นิดหน่อย...”

ยาเฟลไม่ได้โกหกหรือเสริมแต่งเนื้อเรื่องใดๆ เมื่อคืนพอเปิดประตูเข้าไปก็สบตากับชายคนหนึ่ง ราวกับว่าชายคนนั้นรู้อยู่ก่อนแล้วว่ามิไครบางคนตามมา

ภายในห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นเลือดและไอร้อน เต็มไปด้วยร่องรอยของ

การร่วมรักกัน ชายคนนั้นหันมามองยาเฟลด้วยสีหน้าเรียบเฉย บรรยายการรอบตัวเย็นชาจนไม่น่าเชื่อว่าอีกฝ่ายกำลังอยู่ในระหว่างมีเช็ทซ์

ชายคนนั้นมองยาเฟลครู่หนึ่งก่อนเริ่มขยับเอาอีกครั้ง ทุกครั้งที่ชายคนนั้นขยับตัว กล้ามเนื้อบนแผ่นหลังจะขยับไปด้วย เสียงครางที่ได้ยินแผ่วเบาทำเอายาเฟลต้องกลืนเสียงอุทานของตัวเองไว้ ถึงจะมองไม่เห็นว่าเป็นใครได้ร่างของชายคนนั้นคือใคร แต่จากความรู้สึกของยาเฟลแล้วจะต้องเป็นรูปไม่ผิดแน่

ยาเฟลขมวดคิ้ว สืบไปแล้วว่าตัวเองมาแอบดูโดยไม่ได้ตั้งใจ ถึงบางครั้งจะโดนทาร่าว่าว่า ‘พวกโรคจิต’ แต่ในความเป็นจริงยาเฟลคือเบนิกันยืนเด่น ทายาทรุ่นต่อไปของกลุ่มพ่อค้าออร์แกนที่มีชื่อเสียงโด่งดังในจักรวรรดิ ถ้าคนที่ก่อเหตุในตอนนี้ถึงกับกดดันยาเฟลทางสายตาได้ อีกฝ่ายต้องเป็นเบนิกันยืนเด่นหรือไม่ก็สูงกว่านั้นแน่นอน

คนแบบนี้โผล่มาจากไหนกัน

ยาเฟลเป็นคนความจำดี อาจจะพูดไม่ได้ว่าตัวเองรู้จักเบนิกันยืนเด่นทุกคน แต่ค่อนข้างมั่นใจว่าไม่เคยเจอเบนิกันตรงหน้ามาก่อน

“ฮ้า...อีก...!”

เมื่อได้ยินเสียง ยาเฟลก็มองเข้าไปในห้องอีกครั้ง และภาพที่เห็นก็เปลี่ยนไปจากเมื่อครู่เล็กน้อย รุชขึ้นไปอยู่บนตัวชายคนนั้นแล้ว อีกฝ่ายนอนพิงหัวเตียง สองมือขยักกันของรุชพลางออกคำสั่ง

“ขยับเอา”

เสียงครางดังขึ้นอีกครั้ง ยาเฟลจึงปิดประตูเบาๆ

หากยาเฟลรู้สึกว่ารูชถูกบังคับก็จะเข้าไปดึงตัวออกมาทันที นั่นคือเหตุผลที่ทำให้รุชรอ แต่ยาเฟลไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจะเรียกว่าโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ เพราะการที่รุชขยับเอาทันทีที่ได้ยินคำพูดของชายคนนั้นเป็นหลักฐานชั้นดีว่ารูชไม่ได้ถูกบีบบังคับ

อีกอย่าง จากกลิ่นเลือดที่อบอวลไปทั่วห้อง อีกฝ่ายก็น่าจะอยู่ในช่วงปลดดีไซ์เกลเหมือนกัน

ถึงจะเกิดความสงสัยเข้าไปหน่อยว่าทำไมคนระดับนั้นถึงได้มาเดินเตร่

อยู่ที่ถนนคูรักของสามัญชนแบบนี้ได้ แต่จะให้เข้าไปคว่ำตัวรูดมาถามก็คงเป็นไปไม่ได้อยู่ดี

ยาเฟลออกจากร้านเหล้าแล้วตรงกลับบ้าน เข้าตรูวันต่อมาก็แวะไปที่ซาลอนของทาร์าก่อนจะแวะมาหาอรูตอนกลางวัน

“เป็นไงมาไงล่ะ”

ยาเฟลเห่หยดหัวเราะแล้วทำสีหน้าจริงจัง อรูจึงเล่าเรื่องเมื่อคืนให้ฟังอย่างเรียบง่ายและสั้นกระชับ

“หืม...” พอฟังเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบแล้ว ยาเฟลก็ครางออกมาเบาๆ แล้วโบหน้าที่เคยจริงจังก็แต้มด้วยรอยยิ้มบางทันที

“เป็นยังไงบ้างล่ะ”

“อะไร”

“เลือดของผู้ชายคนนั้น ดูจะไม่ธรรมดาเลย”

“รสเลือดมันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ”

อรูแค่พูดเฉไปเท่านั้น ถ้ารสเลือดเหมือนกันหมด ก็ไม่มีเหตุผลให้มันแบ่งแยกยืนเด่นกับยืนด้อยแล้ว ถ้าเบนิยืนเด่นคนอื่นมาได้ยืนเข้าอาจจะรู้สึกไม่ดี แต่ยาเฟลที่รู้จักนิสัยอรูดีกลับไม่ได้สนใจ แถมยังหยอกล้ออรูต่ออีกด้วย

“เดือนหน้าจะพอใจกับเลือดของข้าไหมเนี่ย”

อรูหัวเราะ

ยิ่งยืนเด่นเท่าไรก็ยิ่งเรื่องมากเท่านั้น ทั้งกับรูปลักษณ์ภายนอกและรสชาติ ทว่าอรูไม่ค่อยสนใจเรื่องพวกนั้นมากนัก นานครั้งเขาได้ดื่มเลือดของเบนิยืนด้อย ซึ่งก็มีกลิ่นฉุนอยู่บ้าง แต่ไม่เคยคิดว่ามันแย่อะไรขนาดนั้น

ทว่าเลือดของชายคนนั้นที่เขาดื่มเมื่อคืนนั้นแตกต่างจากเลือดของเบนิคนอื่นโดยสิ้นเชิง มันเข้มข้นชวนให้ลุ่มหลงจนเวียนทุกครั้งทีกลืนลงคอ ความรู้สึกเช่นนี้เขาไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน ฉะนั้นประโยชน์ที่ยาเฟลหยอกล้อเขานั้นไม่นับว่าเป็นแค่คำพูดไร้สาระทั่วไป

“เขาไม่นัดพบเจ้าอีกหรือ เมื่อวานนี้บรรยายการใช้ได้เลยนี่”

“เจ้าคิดไปเองนะสิ”

รูฐทำหน้าที่จริงจังแล้วตัดบท

ถึงรูฐจะปฏิเสธไม่ได้ว่ารสชาติเลือดของชายคนนั้นยอดเยี่ยม ทว่าการร่วมรักกับผู้ชายด้วยกันนั้น แค่ครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว ที่จริงมันก็ไม่ได้แย่ เพียงแต่ปัญหาคืออีกฝ่ายดูเหมือนจะอึดและถึกทนเกินไป

อีกฝ่ายให้รูฐดื่มเลือดอย่างใจกว้าง ซึ่งรูฐคาดการณ์ไว้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายต้องมีความต้องการทางเพศสูงในระดับหนึ่งเพราะเป็นถึงเบนิกเลือดบริสุทธิ์ รูฐจึงยอมอ้าขาให้อย่างง่ายดายถึงสามรอบ แต่ผู้ชายคนนั้นกลับทำเกินกว่าที่คิดมาก ขณะที่รูฐหายใจหอบถี่ ไม่มีแรงแม้แต่จะขยับนิ้วสักริ้วหลังปลดปล่อย ใครบางคนกลับอ้าขาของเขาออกแล้วเริ่มลูบไล้ไปตามผิวกายของรูฐอีกครั้ง

รูฐต้องสะกดตัวเองไม่ให้ถามว่า ‘เป็นม้าพ่อพันธุ์หรือยัง’ แล้วบอกไปว่า “ได้เวลาต้องกลับแล้ว” ชายคนนั้นก้มมองรูฐโดยไม่พูดอะไร ก่อนจะเสยผมขึ้นเหนือขึ้นแล้วตอบกลับมาว่า “งั้นก็มาทำกันอีกครั้งก่อนค่อยแยกย้าย”

การที่รูฐยอมเพราะคำว่า ‘อีกครั้ง’ คือความผิดพลาด เมื่อไรที่รูฐแสดงท่าทีไม่สนใจว่าตัวเองจะเสร็จสมหรือไม่ ชายหนุ่มจะเร่งความเร็วอย่างเจ้าเล่ห์ แล้วเลือกกระแทกไปยังจุดที่รูฐอ่อนไหวเป็นพิเศษ เช็ทซ์ของทั้งสองดำเนินต่อไปเช่นนั้น ท้ายที่สุดรูฐก็กระตุกสั่นอยู่ภายใต้อ้อมกอดของอีกฝ่าย ทั้งยังสดีหลุดลอยคล้ายคนใกล้จะเป็นลม

“พรุ่งนี้เจ้าก็มาที่นี่สิ เวลาเดียวกับวันนี้”

รูฐจำสิ่งที่อีกฝ่ายพูดได้ แต่เขาไม่คิดจะไป ถ้าสนิทสนมหรือคุ้นหน้าคุ้นตากันแล้วให้แค่เลือดอย่างเดียวเหมือนยาเพลก็ว่าไปอย่าง ทว่าจากสิ่งที่รูฐได้พบเจอเมื่อคืนไม่มีทางที่จะเป็นแบบนั้นอย่างแน่นอน ต่อให้บอกว่าจะให้เลือดอย่างเดียวก็ยังชวนให้ลำบากใจ เป็นอย่างที่ยาเพลพูดหยอกล้อเขา เพราะหากรูฐเคยชินกับรสเลือดนั้นเมื่อไร ก็คงยากที่เขาจะพึงพอใจกับรสเลือดของเบนิกคนอื่น

อย่างไรเขาก็กับคนคนนั้นก็ไม่มี ความเกี่ยวข้องกันเรื่องงานอยู่แล้ว ผู้ชายคนนั้นไม่รู้ว่ารูฐทำงานอะไร ถ้าไปเจอกันก็จะเป็นการเสียเวลา

“แต่ก็นะ คนระดับนั้น ไปไหนก็คงไม่ขาดคู่นอนหอรอก”

ยาเฟลพืมพ่าเหมือนพูดคนเดียวก่อนจะส่งสายตาให้รุช

“ไม่ได้คุยอะไรกันเธอ ชื่อ หรืออายุ อะไรพวกนั้น”

“ไม่ได้คุย”

อย่าว่าแต่พูดคุยกันเลย ทันทีที่เข้าห้องได้เขาก็วุ่นวายกับการถูกจับแฝงเสียงเพราะผู้ชายที่มีอารมณ์เต็มเปี่ยมคนนั้น รุชขมวดคิ้วเข้าหากันเล็กน้อยก่อนจะเกาหน้าผาก เพราะกำลังนึกถึงความทรงจำที่ภายในปากถูกล้างนั้นของอีกฝ่ายสอดใส่เข้ามา

ยาเฟลฟังคำตอบของรุชแล้วก็พูดต่อด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“น่าแปลกนะ”

“อะไรเธอ”

“ถ้าคนคนนั้นเป็นถึงเบนิกลีอดบริสุทธิ์ก็ไม่มีทางที่ข้าจะไม่รู้จัก ข้าจำไม่ได้เลยว่าเคยเจอเขาที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า เขาคือใครกันแน่”

ได้ยินแล้วรุชก็เกิดความสงสัยเล็กน้อย ทั้งเสื้อผ้าที่สวมใส่และบรรยากาศรอบตัว ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะเป็นคนธรรมดาทั่วไป แต่ก็ชี้ชัดไม่ได้ว่าเป็นขุนนางหรือเปล่า บางครั้งรุชก็ได้รับการว่าจ้างจากบรรดานุตรสาวของขุนนางให้คุ้มกันเวลาไปงานเลี้ยงเต้นรำ ทว่าเขาไม่เคยเห็นผู้ชายอย่างคนเมื่อวานในงานเลี้ยงเลยสักครั้ง

หากได้เห็นสักครั้งเขาต้องจดจำได้อย่างแน่นอน เพราะอีกฝ่ายเป็นคนที่มีรูปร่างโดดเด่นกว่าใคร ทั้งใบหน้า และการมีอยู่ทำให้ความรู้สึกว่าเขานั้นเหนือกว่าใครอื่น

“ข้าลองส่งภารกิจมาตีใหม่”

“เอาเงินที่จะจ้างมาให้ข้านี้”

รุชรู้ทันทีว่ายาเฟลคิดจะทำอะไร จึงตอบกลับอย่างไม่สนใจ

“ข้าล้อเล่นๆ” ยาเฟลพูดกลัวหัวเราะก่อนลุกจากที่นั่ง พอได้มาเห็นด้วยตาแล้วว่ารุชยังปกติดีก็สบายใจ จึงคิดจะเดินทางกลับ “เข้าไปก่อนแล้วกัน ไว้เจอกันใหม่”

“กลับดี ๆ ละ”

รุชเดินไปส่งยาเฟลด้วยตัวเองจนถึงทางออก เมื่อมองไม่เห็นแผ่นหลัง

ของยาเฟลแล้วก็เดินกลับมาที่กิลด์ วาร์เนลที่นั่งรออยู่บนโซฟาลุกขึ้นทันที

“แขกกลับไปแล้วหรือครับ”

“อืม”

“เมื่อสักครู่มาสเตอร์ถามหาคครับ”

“มาสเตอร์หรือ”

“แต่คุณเฮลล์คุยกับแขกอยู่ มาสเตอร์เลยบอกให้ไปหาที่ห้องทำงาน
หลังเสร็จธุระครับ”

มีภารกิจใหม่เข้ามาหรือเปล่านะ

รูธขอบคุณวาร์เนลก่อนจะเดินไปที่ห้องทำงาน ทว่ากลับรู้สึกเหมือน
มีใครเดินตามหลังกมา เขาหยุดเดินแล้วหันกลับไปมองก็พบว่าป็นวาร์เนล
นั่นเอง

“เจ้าก็มีธุระหรือ”

“ครับ?”

“ขำถามว่าเจ้ามีธุระกับมาสเตอร์ด้วยหรือ”

“เปล่าครับ”

“แล้วตามมาทำไมล่ะ”

“ก็คุณเฮลล์ไปพบมาสเตอร์นี่ครับ”

สีหน้าของวาร์เนลแสดงออกว่า ทำไมถึงได้ถามเรื่องที่รู้กันอยู่แล้ว

รูธปวดหัวตุบๆ ครั้งแรกที่เจอวาร์เนล เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายเป็นคนเงิบ
และสุ่ม แต่ก็มีความที่ตรงไปตรงมาไม่ยืดหยุ่นอยู่ด้วย รูธไม่ได้เกลียดคนที่
ตั้งใจทำงาน จึงเลือกพูดอย่างใจดีแทนการหงุดหงิดใส่

“ไปทำงานของเจ้าเถอะ ไว้ถ้ามีอะไรข้าจะเรียกเอง”

“เข้าใจแล้วครับ...”

รูธโบกมือไล่เป็นเชิงหยอกล้อว่าให้รีบไปไวๆ จากนั้นก็เดินตรงไปยัง
ห้องทำงานของมาสเตอร์

“ขออนุญาตครับ”

รูธเคาะประตูพอเป็นพิธีก่อนจะเปิดเข้าไปข้างใน วันนี้มาสเตอร์ ยืนกอดตอกอยู่หน้าโต๊ะทำงาน ไม่ได้นั่งอยู่บนเก้าอี้เหมือนเคย

โรมานมีลักษณะเด่นคือสวมแว่นตาข้างเดียว ใบหน้าดูเป็นคนมีความรู้ เส้นผมถูกตัดไปด้านหลังอย่างเรียบร้อย รูปร่างเฉียวคม สีผิวดำคล้ำเล็กน้อย คนคนนี้เป็นผู้บริหารและคอยดูแลจัดการกิจการตามชื่อตำแหน่ง ‘มาสเตอร์’

มีข่าวลือเกี่ยวกับตัวโรมานมากมาย ตั้งแต่ข่าวลือที่ฟังดูน่าเชื่อถือ อย่างเช่น ‘เขาเป็นสุักรักของขุนนางชื่อดังในเมือง’ ‘เขามาดูแลกิจการนี้แทนตระกูลนั้น’ ‘เขามีนิสัยโหดร้าย’ ไปจนถึงข่าวลือไร้สาระ เช่น ‘จริง ๆ แล้ว เขาเป็นผู้หญิง’ ‘อายุห้าสิบกว่าแล้ว’ แต่ไม่มีข้อไหนที่ได้รับการยืนยัน อย่างชัดเจนเลยสักข้อ

แม้ว่ารูธจะไม่สนใจข่าวลือเกี่ยวกับโรมาน แต่รูธก็คิดว่ากิจการมาสเตอร์ ของเขาออกจะแปลกประหลาดอยู่ไม่น้อย

“มีแขกมาหาเธอ”

“ยาเฟลครับ”

รูธเดินไปนั่งที่โซฟาหลังปิดประตูเรียบร้อยแล้ว ทันทีที่ก้นสัมผัสโซฟา ความเจ็บปวดก็แล่นปราดขึ้นมา ยังดีที่มีโซฟานุ่มไม่แพ้ตัวที่อยู่ในห้องรับแขก รองรับไว้ เลยยังพอกัดฟันทนได้

“ไม่ได้อยู่ด้วยกันจนถึงเช้าหรอกเธอ”

“เขาคงจะคิดถึงข้าจนทนไม่ไหวละมัง”

รูธตอบด้วยใบหน้าเฉยเมย โรมานไม่น่าจะรู้ว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกับ ตัวเขา พอเห็นอีกฝ่ายถามเหมือนกำลังยั่วโมโหเลยรู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมาหน่อย ๆ

“จะเที่ยวเล่นก็ให้มันพอดีหน่อย เดี๋ยวสังขารก็ไปไวพอดี”

พอให้คำแนะนำที่ไม่น่าฟังแล้ว โรมานก็เดินมานั่งตรงข้ามกับรูธ

“รับไปสิ”

โรมานวางถุงผ้าหนัก ๆ ถุงหนึ่งลงบนโต๊ะ

“ค่าเหนื่อยจากภารกิจของคุณเอเปอร์ที่เจ้าไปเป็นนายแบบเปลือย ครั้งก่อน”

สีหน้าของรูธสดีสีขึ้นเล็กน้อยก่อนจะหยิบถุงผ้าขึ้น เขาคลายปมออก แล้วเริ่มนับเหรียญที่อยู่ด้านใน

“หนึ่ง สอง สาม สี่...”

สามสิบสองโกลด์เจ็ดเพย์ จำนวนเงินแบบไม่รวมค่าธรรมเนียม เหมือนที่เขาได้รับทุกครั้ง เมื่อตรวจสอบแล้วว่าไม่มีอะไรผิดพลาด เขาก็เก็บเงินใส่ถุงผ้าแล้วผูกปมอย่างแน่นหนาอีกครั้ง

โรมานยกยืมเมื่อเห็นว่ารูธเหมือนจะอารมณ์ดีขึ้นแล้ว

“เป็นคนที่น่าง่ายเหลือเกินนะ”

“ก็ดีกว่าเป็นคนซัดซัดไซไซไหมล่ะครับ”

พุดจบบรูธก็ถามสิ่งที่นึกได้ “ทำไมถึงรับวาร์เนลเข้ามาล่ะครับ”

“ทำไมล่ะ ไม่ถูกใจเหรอ”

“ไม่เกี่ยวกับถูกใจหรือไม่ถูกใจ ซ้าแะ...ยังไม่เห็นข้อดีของเขานะครับ”

กิลด์นี้เป็นที่รู้จักขึ้นทุกปี นานครั้งจะมีการเปิดรับสมัครสมาชิกใหม่ และทุกครั้งที่ยังประกาศจะมีคนมาต่อแถวรอสมัครอยู่ตลอด ซึ่งอำนาจในการเลือกสมาชิกกิลด์อยู่ที่โรมานทั้งหมด มีจำนวนไม่น้อยที่รูธเคยสงสัยในครั้งแรกที่พบกันว่า “นี่ยังไม่ถึงเลือกคนแบบนี้เข้ามา” ทว่าภายหลังคนที่รูธเคยคิดแบบนั้นก็แสดงพรสวรรค์หรือทักษะที่โดดเด่นอย่างคาดไม่ถึงให้เห็น วาร์เนลเองก็อาจจะมิอะไรบางอย่างซุกซ่อนอยู่เช่นกัน แต่จนถึงตอนนี้ เขาก็ยังไม่สามารถหาข้อดีอื่นนอกจากความตั้งใจทำงานของวาร์เนลได้เลย

จู่ๆ รูธก็ยกหลังมือขึ้นเช็ดริมฝีปากโดยไม่รู้ตัวเมื่อความทรงจำหนึ่ง ผุดขึ้นมา สี่วันก่อน ตอนที่เขาลืมตาเพราะรู้สึกว่ามีใครอยู่แถวนั้น เส้นผมสีแดงที่หายลับไปตรงโค้งบนโदनันคือวาร์เนลไม่ผิดแน่ ทว่าครู่ต่อมาอีกฝ่าย กลับแสวงหาเป็นไม่รู้ไม่ชี้และเข้ามาพุดคุยด้วยหน้าตาเฉย ‘ดูหมอนี่สิ’ รูธคิดเมื่อเห็นท่าทางแบบนั้นของอีกฝ่าย แต่ก็ตัดสินใจว่าจะแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเช่นกัน ถึงซักไซ้ไปคงไม่เกิดเรื่องดี

มาสเตอร์ที่ไม่รู้เรื่องราวนี้ยกยืมเล็กน้อยก่อนตอบ

“ข้อดีของวาร์เนลก็หน้าตาไง”

“ไม่รู้เลยว่ามาสเตอร์มีรสนิยมแบบนี้”

“ก็เป็นใบหน้าที่อยากทำให้ร้องไห้”

“...”

“ล้อเล่นนะ ล้อเล่น”

ถึงจะล้อเล่น แต่ปัญหาคือพอคนพูดเป็นมาสเตอร์ เขาจึงไม่รู้สึกลัว
มันคือการล้อเล่น รุทธอนหายใจก่อนพูดต่อ

“ไม่มีการกิจที่ต้องไปริกำบังเธอครับ ไกลๆ ก็ได้”

“ไม่มี”

ถึงจะโดนตัดบทแต่รุทธก็ไม่ได้รู้สึกเสียใจหรือเสียตายอะไร การกิจที่
ต้องเดินทางไปยังทางใต้สุดของจักรวรรดินั้น ต่อให้มีมากแค่ไหนก็แค่ห้าหรือ
หกการกิจต่อปีเท่านั้น และจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีการกิจที่ต้องเดินทางไปริกำ
เข้ามาเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“ถ้ามีต้องบอกข้าก่อนนะครับ”

“ได้อยู่แล้ว”

โรมานตอบรับอย่างใจกว้างเพราะรู้ว่ารุทธจะเดินทางกลับบ้านเกิดทุกปี

“ถ้าอย่างนั้นข้าขอตัวก่อนนะครับ”

“ขอบใจที่ทำงานหนักนะ”

หลังฟังคำพูดให้กำลังใจอย่างไม่จริงจังของโรมานเสร็จสิ้น รุทธก็เดิน
ออกจากห้องไป

บนถนนคู่รักมักจะคลาคล่ำไปด้วย‘เบนิท’และ‘เนโอ’
ที่ต้องการหาคู่เพื่อร่วมใช้เวลายามค่ำคืนไปด้วยกัน
การที่เบนิทมอบเลือดของตนแก่เนโอผู้กระหายเลือดนั้นถือเป็นเรื่องปกติ
หากวันไหนโชคดีหน่อยก็อาจได้เจอพวกเลือดบิสสุทธ์
เหมือนอย่างที่ว่า **รูธเจาโคลด์ตัน**ในครั้งนี้
ที่ว่าคำคิन्नนั้นจบลงไปแล้ว โคลด์ตันกลับไม่ยอมจบ
เขาตามหารูธพร้อมเปิดเผยสถานะสูงศักดิ์ของตนเองผ่านการว่าจ้างทำภารกิจกันที่
เริ่มต้นจากภารกิจแสนง่ายอย่าง‘เป็นเพื่อนคุยขณะดื่มชา’
ต่อมากลับกลายเป็นภารกิจที่ต้องใช้หัวใจเป็นเดิมพัน
ว่ากันว่าคนที่ตกหลุมรักก่อนคือผู้แพ้
สังกรรมแท้จริงนี้แม้แต่แกรนด์ดยุกก็ไม่ได้รับการยกเว้น
แล้วบุรุษธรรมดาอย่างรูธจะต้านทานการตกหลุมรักได้อย่างไร
“เมื่อใดที่มีเวลา กระหม่อมจะคิดถึงฝ่าบาทอยู่เรื่อย...”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7772-9

9 786161 877729

18+
Blood